

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

TARZAN

Ο ΜΙΚΡΟΣ

22

Η ΓΟΡΓΟΝΑ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Η ΓΟΡΓΟΝΑ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ΘΕΟΣ ΓΚΑΡΑΤΑΓΚΑΡ

Ο ΝΤΑΓΙΑΝΤΟΥΠ ήταν κάποτε ένας τερατώδης διπλάνθρωπος: Δυο γιγαντάσσωμοι δηλαδή άντρες κολλημένοι, ράχι με ράχι. 'Ο ένας μαύρος κι' ο άλλος λευκός (*). Μὲ τὴν ἐπέμβασι, ὅμως τοῦ παντοδύναμου Μάγου Χαραχάν ὁ διπλάνθρωπος Νταγιαντούπ χωρίστηκε σὲ δυὸ ἀνεξάρτητους ἀνθρώπους:

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 21, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ φίλτρο τῆς κακίας».

στὸν καλὸ λευκὸ Ντάγια καὶ στὸν κακὸ μαῦρο Ντούπ.

Μὰ τὸ μαγικὸ αὐτὸ χωρίσιμα γίνηκε μ' ἓναν ὄρο: 'Ο Ντάγια καὶ ὁ Ντούκ δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ πλησιάσουν τόσο πολὺ ποὺ ν' ἀγγίξῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Οὔτε καὶ ν' ἀπομακρυνθοῦν τόσο μεταξύ τους ποὺ νὰ μὴ βλέπῃ, ἢ νὰ μὴν ἀκούῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. "Αν γινόταν ἓνα ἀπ' αὐτά, ὁ φοβερὸς Γκαραταγκάρ, Θεὸς τῆς Κακίας, θὰ ξανάσμιγε ἀμέσως τοὺς δυὸ χωρισμένους ἀλλόφυλους ἀντρες. Καὶ θὰ ξανάρχιζε γι' αὐτοὺς ἡ πα-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

λητὰ τραγική ζωή τους.

Όμως ὁ ἴδιος μάγος Χα-
ραχὰν εἶχε δώσει στὸν Ταρ-
ζάν, στὸν Ταμπόρ, στὴ Για-
ράμπα καὶ στὴ Ζολάν, ἓνα
φίλτρο σὲ μικρὰ κόκκινα χά-
πια ποὺ μόλις θὰ τάπιναν μὲ
νερὸ τῆς μεγάλης πηγῆς, θὰ
πλημύριζαν οἱ καρδιές τους
ἀπὸ παντοτεινὴ ἀγάπη καὶ
καλωσύνη! Μὰ γιὰ νὰ γίνη
αὐτὸ ἔπρεπε ὁ καθένας νὰ πιῇ
μόνο τὸ ἴδιο χαπάκι ποὺ εἶχε
πάρει ἀπ' τὸ Μάγο. Καὶ ὅχι
τὸ χαπάκι κανενὸς ἄλλου. Ὁ
ἀδιόρθωτος Μπουτάτα ὅμως
σηκώθηκε κρυφὰ τὰ μεσάνυ-
χτα καὶ «γιὰ νὰ σπάση πλά-
κα» ὅπως εἶπε, ἄλλαξε τὰ
χάπια τῶν τεσσάρων συντρό-
πων: Τὸ χαπάκι τοῦ Ταρζάν
τὸ ἔβαλε στὸν Ταμπόρ, τοῦ
Ταμπόρ στὸν Ταρζάν, τῆς Ζο-
λάν στὴ Γιαράμπα καὶ τῆς
Γιαράμπα στὴ Ζολάν.

Ἔτσι τὸ φίλτρο τῆς Ἀγά-
πης καὶ τῆς Καλωσύνης, ἔγι-
νε φίλτρο τῆς Κακίας. Καὶ
μόλις τὸ ἤπιαν, χύθηκαν ἀ-
μέσως ὁ ἓνας νὰ σπαιράξῃ τὸν
ἄλλον.

Καὶ νά: Πάνω στὴν πιὸ
τραγικὴ στιγμή φτάνουν τρέ-
χοντας στὸ σκοτάδι τῆς ἀ-
φέγγαρης νύχτας ὁ Ντάγια
καὶ ὁ Ντούπ. Ὁ Μάγος εἶχε
πῆ πὼς δὲν ἔπρεπε ν' ἀπο-
μακρυνθοῦν περισσότερο ἀπ'
ὅσο θὰ μπορούσαν νὰ βλέ-
πουν ἢ ν' ἀκοῦν ὁ ἓνας τὸν
ἄλλον. Γι' αὐτό, ἐπειδὴ ἦταν
νύχτα καὶ δὲν μπορούσαν νὰ
βλέπωνται, ἔτρεχαν στὸ σκο-
τάδι φωνάζοντας ὁ ἓνας τὸ
ὄνομα τ' ἄλλου.

— Ντάγιααα!

— Ντούουουπ!

Καὶ κανόνιζαν ἔτσι νὰ βρί-
σκωνται πάντοτε σὲ ἀπόστα-
σι τέτοια, ἵπου νὰ μὴ κινδυ-
νεύουν νὰ τιμωρηθοῦν μ' ἓνα
«ξανάσμιγμα» ἀπ' τὸν παντο-
δύναμο κι' ἐκδικητικὸ θεὸ
Γκαραπαγκάρ!

Ο ΜΑΓΟΣ ΧΑΡΑΧΑΝ

Ο ΚΑΙΚΟΣ μαῦρος Ντούπ
βλέποντας τὸν Ταρζάν
καὶ τὸν Ταμπόρ ν' ἀλ-
ληλοσπαράζωνται, χύνεται κι'
αὐτὸς πάνω τους νὰ τοὺς ἀ-
ποτελειώσῃ.

Ποιὸς τώρα θὰ μπορούσε
νὰ τοὺς σώσῃ; Ἡ Ζολάν κι'
ἡ Γιαράμπα ἔχουν κυλιστῇ
κι' αὐτὲς κάτω καὶ παλεύουν
καὶ χτυπιῶνται μὲ λύσσα καὶ
μανία. Μονάχα ὁ καλὸς λευ-
κὸς Ντάγια θὰ μπορούσε νὰ
γλυτώσῃ τοὺς ἥρωες τῆς
Ζούγκλας ἀπ' τὰ θανατερὰ
χέρια τοῦ ἀπαίσιου Ντούπ.

Πὼς ὅμως; Ἄν κάνει πὼς
ἀγγίζει τὸν ἄλλοτε σιαμαῖο
ἀδελφό του, θὰ ξαιναβρεθῇ
κολλημένος πάλι μαζί του.

Κι' ὅμως ἡ καλωσύνη τῆς
ψυχῆς του εἶναι τέτοια ποὺ
ἂν καὶ ξέρει τὸ τραγικὸ κι'
ἀνεπανόρθωτο κακὸ ποὺ τὸν
περιμένει, μονόχα μιὰ στιγμή
μένει ἀναποφάσιτος κι' ἄ-
πραγος. Κι' ἀμέσως χύνεται
σὰ μανιασμένο λιοντάρι πά-
νω στὸ σωρὸ τῶν ἀλληλοσπα-
ραζομένων τριῶν ἀνθρώπων.

Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμή
ποὺ ὁ γιγαντόσωμος Ντούπ
ἔχει σηκώσει μιὰ τεράστια πέ

τρα κι' εἶναι ἕτοιμος νὰ τὴν κατεβάσῃ μὲ δύναμι καὶ νὰ τσακίσῃ τὰ κεφάλια τοῦ Ταρζάν καὶ τοῦ Ταμπόρ.

Σὰν κεραυνὸς χύνεται πᾶνω του ὁ καλὸς Ντάγια καὶ κάνει νὰ τοῦ ἀρπάξῃ ἀπ' τὰ χέρια τὴν πέτρα. Μόλις ὅμως τὸν ἰαγγίζει, μιὰ παράξενη δύναμι πραιβάει ἀμέσως τοὺς δυὸ γίγαντες, τὸν λευκὸ καὶ τὸ μαῦρο, καὶ τοὺς ξανακολλάει πλάτη μὲ πλάτη.

— Κατάρρα κι' ἀνάθεμά, οὐρλιάζει ἄγρια ὁ ἀπαίσιος Ντούπ. Καὶ νά: τὴν ἴδια στιγμή, μέσ' ἀπὸ κάποιον πυκνὸ κοντινὸ σκίνο, μιὰ παράξενη σκιά ξεπετάγεται.

Εἶναι ὁ φοβερὸς κι' ἀποκρουστικὸς μάγος Χαραχάν μὲ τὴν κουρελιασμένη προβιά λύκου ποὺ σκεπάζει τὸ μαῦρο σκελετωμένο κορμί του.

— Σταθῆτε, φωνάζει μὲ φωνὴ βραχνή κι' ὑπόκωφη σὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ στήθεια βρυκόλακα.

Ὁ Νταιγιαντούπ — ὁ Ντάγια δηλαδή κι' ὁ Ντούπ — ἐνωμένοι πιά — μαζὶ μὲ τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Ταμπόρ, ἀκοῦνε τὴ διαταγὴ τοῦ παντοδύναμου Μάγου καὶ ξεπετιῶνται ὀρθοί. Τὸ ἴδιο κάνουν κι' ἡ Ζολάν μὲ τὴ Γιαράμιπα.

Ὁ τρομερὸς Χαραχάν τοὺς λέει τώρα:

— Ὁ θεὸς τῆς Κακίας Γκααραταγκάρ θὰ σοῦς μιλήσῃ αὐτὴ τὴ στιγμή μὲ τὸ στόμα μου. Ἀκούστε τον:

Ἡ φωνὴ του ἀπὸ βραχνή κι' ὑπόκωφη, γίνεται ἀμέσως βαιρεία, δυνατὴ καὶ ἄγρια!..

Εἶναι φανερὸ πὼς ἀπ' τὸ λαρύγκι του βγαίνει τώρα ἡ φωνὴ τοῦ θεοῦ:

— Ἐγώ, ὁ θεὸς Γκααραταγκάρ, σοῦς διατάζω μὲ τὸ στόμα τοῦ ἱερέα μου Χαραχάν, νὰ σταματήσετε τὸν ἀλληλοσπαραγμὸ. Οἱ ψυχές σας εἶναι μεγάλτες τώρα ἀπὸ μῖσος καὶ κακία γιὰ νὰ εὐλογῆτε καὶ νὰ δοξάζετε τὸ ὄνομά μου!...

Καὶ συνεχίζει:

— Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, ὁ θεὸς Γκααραταγκάρ, θέλω ν' ἀνταμείψω τὸν πιὸ ἱκανὸ καὶ θαρραλέο. Ὅποιος λοιπὸν ἀπὸ σοῦς πιάσῃ καὶ φέρῃ ζωντανὴν στὸ μάγο Χαραχάν τὴ Γιορελίλ, τὴ Γοργόνα τῆς Λίμνης, θὰ τοῦ κάνω, ὅποια χάρι μου ζητήσῃ, εἴτε ἄντρας εἶναι αὐτός, εἴτε γυναῖκα!

Καὶ προσθέτει μὲ τὸ στόμα τοῦ ἴδιου τοῦ Μάγου πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποτείνεται τώρα:

— Κι' ἐσύ καλέ μου Χαραχάν, ἂν φέρουν στὰ χέρια σου τὴν ἄπιστη κόρη Γιορελίλ, νὰ τὴν κάψῃς στὴ φωτιά, θυσία στὸ βωμό μου!..

ΕΠΤΑ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

ΑΥΤΑ εἶπε μὲ τὸ στόμα τοῦ μάγου ὁ θεὸς Γκααραταγκάρ κι' ἔπαψε πιά νὰ ἀκούγεται.

Ὁ Χαραχάν, μὲ τὴ δική του φωνὴ τώρα, λέει στοὺς τέσσαρες συντρόφους καὶ στὸ Νταιγιαντούπ:

— Ὁ θεὸς τῆς Κακίας καὶ τοῦ Μίσους Γκααραταγκάρ εἶ-

χε μια μονάκριδη πεντάμορφη κόρη, τη Γιορελίλ, που ήταν το μόνο πλάσμα που αγαπούσε στον κόσμο. Η Γιορελίλ όμως είχε καρδιά και ψυχή γεμάτες αγάπη και καλωσύνη για τους ανθρώπους και όλα τα πλάσματα της Ζωής. Και μια τρομερή νύχτα που ο θεός πατέρας της έρχετο από τον ουρανό νερό και κεραυνούς για να πνίξει και να κάψει τους ανθρώπους, πήδησε από τα σύννεφα που ζούσε και βυθίστηκε στη μεγάλη γαλάζια λίμνη της Ζουγκλας. Μά ο θεός του Νερού, για να τη σώσει από βέβαιο πνιγμό, την έκανε αμέσως από τη μέση και κάτω ψάρι... Ο θεός Γκαραταγκάρ λοιπόν θέλει να τιμωρήσει σκληρά την κόρη του για την ανυπακοή που

Ο θεός Γκαραταγκάρ μιλάει τους έξι συντρόφους με το στόμα του Ιερέα του Χαραχάν.

Η Γιορελίλ ξεφεύγει κρυφά από τα βασίλεια του ουρανού και πέφτει στη γη.

του έδειξε. Θα μπορούσε βέβαια να ρίξει τη φωτιά του και να την κάψει. Δεν ήταν δυνατόν όμως να το κάνει αυτό. Γιατί οι νόμοι των θεών απαγορεύουν αυστηρά να σκοτώνουν τα παιδιά τους. "Αν ένας θεός κάνει παιδοκτονία, ο μεγάλος θεός των θεών που κυβερνάει τα πάντα, του αφαιρεί τη δύναμη και την αθανασία. Και γίνεται ένας αδύναμος και θνητός άνθρωπος!.. Γι' αυτό όποιος από σας καταφέρει να ξεγελάσει και να πιάσει την άπιστη κόρη Γιορελίλ, θα πραγματοποιήσει τη μεγαλύτερη επιθυμία του! Το μεγαλύτερο όνειρο της ζωής του!

Αυτά λέει ο μάγος Χαραχάν κι' αμέσως με τα φίλτρα του όχι μονάχα ξαναχωρίζει τον Ντάγια από το Ντούπ,

μὰ ξαναβγάζει τὴν κακία καὶ τὸ μῖστος ἀπ' τὶς καρδιές καὶ τὶς ψυχές τοῦ Ταρζάν, τοῦ Ταμπόρ, τῆς Ζολάν καὶ τῆς Γιαράμπα. Τέλος προσθέτει:

— Πηγαίντε τώρα στὴ μεγάλη γαλάζια ἰλίμνη, νὰ μοῦ φέρετε τὴ Γιορελίλ. Ὅποιος τὴν φέρη θὰ γίνῃ ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! Ὁ παντοδύναμος θεὸς Γκαρτσιγκάρ θέλει νὰ ἐκδικηθῇ. Καὶ τὴν ἐκδίκησί του τὴν πληρώνει ἀκριβὰ!

Ὁ Μπουτάτα ψηλὰ ἀπ' τὸ δέντρο ποὺ ἱδρίσκεται σικαριφαλωμένος, τοῦ φωνάζει:

— Ἔ, μπάρμπα Χάρισκα! Ἄν πιάσω τὴ Γοργόνα ἐγώ, δὲν θὰ στὴ δώσω ὀλόκληρη. Μόνο ἀπ' τὴ μέση καὶ πάνω. Τὴν οὐρὰ της θὰ τὴν κάνω ψητὴ τῆς σχάρας!..

Ὁ Ταρζάν παίρνει τὴ Ζολάν καὶ φεύγουν χωρὶς νὰ

Ὁ μάγος Χαραχάν θὰ θυσιάσῃ τὴ Γιορελίλ στὸ βωμὸ τοῦ θεοῦ Πατέρα της.

— Ἄν πιάσω τὴ Γοργόνα ἐγώ, φωνάζει ὁ Μπουτάτα, ἀπ' τὴ μέση καὶ κάτω θὰ τὴν κάνω ψητὴ τῆς σχάρας.

ποῦνε τίποτα στὸν Ταμπόρ καὶ στὴ Γιαράμπα. Κι' αὐτοὶ ξεκινᾶνε σχεδὸν ἀμέσως, ἐνῶ ὁ Τσουλούφης, πηδώντας ἀπ' τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, τοὺς ἀκολουθεῖ μορμουρίζοντας ἓνα αὐτοσχέδιο ἀρλουμποειδὲς τραγουδάκι:

«Θέλει κόπο, θέλει ἀγῶνα
γιὰ νὰ πιάσω τὴν Γοργόνα!
Μὰ θ' ἀνοίξω τὴ σιαγόνα
νὰ τὴ χάψω σὰν τρυγόνα,
κι' ἡ δουλειὰ θὰ πάῃ γόνα!

Ὁ Ντούπ καὶ ὁ Ντάγια φεύγουν κι' αὐτοὶ φροντίζοντας νὰ βρίσκωνται πάντα σὲ ἀπόστασι ποὺ νὰ βλέπῃ ἢ ν' ἀκούῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

Καθὼς προχωροῦν ὁ κακὸς μαῦρος Ντούπ φωνάζει στὸ Ντάγια:

— Ἄν πιάσω τὴ Γοργό-

να, ξέρεις τί χάρι θὰ ζητήσω ἀπ' τὸ θεὸ Γκαριαταγκάρ;

— Τί;

— Νὰ πεθάνης ἀπὸ λέπρα!

— Κι' ἐγὼ ἂν πιάσω τὴ Γοργόνα ξέρεις τί χάρι θὰ ζητήσω; τὸν ἀντιρωτᾷ οἱ καλὸς λευκὸς Ντάγια.

— Τί;

— Νὰ πεθάνης ἀπὸ βαθεῖα γηρατειά!

Καὶ συνεχίζουν τὴν πορεία τους γιὰ τὴ μεγάλη γαλάζια λίμνη.

... Ὁ Ταρζάν καθὼς προχωρεῖ ρωτᾷ τὴ Ζολάν:

— Ἄν πιάσης τὴ Γοργόνα ποιά χάρι θὰ ζητήσης ἀπ' τὸ θεὸ Γκαριαταγκάρ;

— Νὰ πάθῃ ἡ Γιαράμπα εὐλογία καὶ τὸ ὁμορφὸ πρόσωπό της νὰ γεμίσῃ ἀπὸ χιλιάδες μικρὰ λακκουβάκια. Ἐσύ, Ταρζάν ποιά χάρι θὰ ζητήσης;

Ἐκεῖνος συλλογιέται ἀρκετὰ καὶ τέλος ἀποκρίνεται:

— Νὰ μείνω ἐγὼ ὁ μόνος λευκὸς ἄντρας μέσα σὲ ὁλόκληρη τὴ Ζούγκλα!

— Κι' οἱ ἄλλοι τί νὰ γίνουμε;

Ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας μουρμουρίζει χαμηλώνοντας τὰ ὀφθαλμοὺς:

— Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τοῦ Θεοῦ Γκαριαταγκάρ. Ἄς κανονίσῃ ὅπως καταλαβαίνει...

* * *
Σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς ζούγκλας προχωροῦν οἱ Ταμπόρ, ἡ Γιαράμπα καὶ ὁ Μπουτάτα. Ἡ πανώρια μελαψὴ κο-

πέλλα ρωτᾷ τὸν ἀδελφικὸ σύντροφό της:

— Ἄν πιάσης τὴ Γοργόνα, Ταμπόρ, τί χάρι θὰ ζητήσης;

— Θὰ φροντίσω νὰ μὴ τὴν πιάσω, Γιαράμπα.

— Τότε γιατί πηγαίνουμε στὴ μεγάλη γαλάζια Λίμνη;

— Γιὰ νὰ φροντίσω νὰ μὴ τὴν πιάσῃ καὶ κανένας ἄλλος.

Ἡ Γιαράμπα χαμογελάει:

— Καὶ γὰρ τὴ λυπᾶμαι, Ταμπόρ. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ πέσῃ στὰ χέρια τοῦ κακοῦ Μάγου Χαραχάν... Μὰ θὰ κάνω ἔτσι μὲν γιὰ νὰ τὴν πιάσω!

— Γιατί;

— Γιατὶ ἔχω νὰ ζητήσω μιὰ πελὺ—πολύ μεγάλη χάρι ἀπὸ τὸ θεὸ Χαραχάν.

— Ποιά;

— Νὰ φουντώσῃ ἡ ζήλεια καὶ τὸ μῖσος στὰ στήθεια τοῦ Ταρζάν καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ. Ἔτσι θὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ θὰ γίνῃς ἐσύ ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας. Μοῦ εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ ὑποφέρω τὶς προσβολές του!

Τὸ ὑπέροχο Ἑλληνόπουλο τῆς ἀποκρίνεται περήφανα:

— Καὶ νὰ μοῦ ἐπιτεθῇ ὁ Ταρζάν δὲν πρόκειται νὰ τὸν χτυπήσω, Γιαράμπα! Ἄν ἐκεῖνος κάνῃ μιὰ κακὴ πράξι, πρέπει ἐγὼ νὰ κάνω μιὰ χειρότερη;

Ὁ Μπουτάτα ποὺ ἀκολουθεῖ σιωπηλός, νομίζει πὼς ἔχει σειρὰ νὰ πῇ καὶ αὐτὸς τὴν ἐπιθυμία του:

— Ἐγὼ τὸ λοιπόν, Ἀφέν

τες, ὅν συλλάβω τὴ Γοργόνα
ξέρετε τί χάρι θὰ ζητήσω ἀ-
πὸ τοῦ θεοῦ Τσαγκαραιγκάρ;

Ἰκανένας ὅμως δὲν τὸν ρω-
τάει «τί;» καὶ ὁ Τσουλούφης
ἀπαιτᾷ μονάχος στὸν ἑαυ-
τό του:

—Νὰ ψήση ὅλα τὰ ζαρ-
κάδια τῆς ζούγκλας!... Ἔτσι
ὅταν κυνηγᾷ κανένα καὶ τὸ
σκοτώνω. νὰ εἶναι ἕτοιμο
γιά... φάγωμα!

ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΓΑΛΑΖΙΑ ΛΙΜΝΗ

ΕΧΕΙ νυχτώσει πιά καλὰ
ὅταν ὁ Ντάγια κι' ὁ
Ντούπ φθάνουν σ' ἓνα
σημεῖο τῆς ὄχθης τῆς μεγά-
λης γαλάζιας λίμνης. Σὲ κά-
ποια ἀπόστασι ἀπ' αὐτοὺς
φθάνουν ὁ Ταμπὸρ καὶ ἡ Για
ράμπια. Καὶ ἀρκετὰ πιὸ πέ-
ρα ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας
Ταρζὰν μαζὶ μὲ τὴ Ζολὰν τὴ
θετὴ καὶ πολυαγαπημένη του
κόρη.

Ὁ Μπουτάτα δὲν πάει μὲ
κανένα ἰσὺν ὅλους αὐτοὺς.
Μὰ ἀψηφώντας τοὺς ἀμέτρη-
τους φοβεροὺς κροκόδειλους,
τὶς τεράστιες σαιοκοφάνες νε-
ροφίδες καὶ τὰ ἄλλα ὑδρόβια
θηρία, καθαλλάει ἓναν κοιμέ-
νο κορμὸ δέντρου καὶ κάνον-
τας κουπιὰ τὶς μικροσκοπι-
κὲς παλάμες του προχωρεῖ
ἀργὰ πρὸς τὸ κέντρο τῆς λί-
μνης.

Ἄς παρακολουθήσομε
λοιπὸν τώρα τὸ κυνήγι τῆς
Γοργόνας ἀπὸ τὸν Ντάγια
καὶ τὸ Ντούπ.

Οἱ δυὸ γίγαντες, ὁ λευκὸς
καὶ ὁ μαῦρος, βουτᾶνε ἀμέ-

σως στὰ μαυροπράσινα νερὰ
τῆς Λίμνης, κολυμπᾶνε πρὸς
τὸ ἐσωτερικὸ τῆς καὶ ἀρχί-
ζουν νὰ κάνουν φοβερὲς κατα-
δύσεις στὸ βυθὸ τῆς ἀναζη-
τώντας τὴν ὁμορφὴ Γοργόνα,
τὴν κόρη τοῦ θεοῦ Γκαραιταγ
κάρ.

Προσέχουν ὅμως τώρα —
ἀφοῦ στὸ νερὸ δὲν μποροῦν
νὰ φωνάζουν νὰ ἀκούσῃ ὁ ἕ-
νας τὸν ἄλλον — νὰ βρίσκων-
ται πολὺ—πολὺ κοντὰ, γιὰ
νὰ μποροῦν τουλάχιστον νὰ
βλέπωνται. Εὐτυχῶς ποὺ ὁλό-
γιμο τὸ φεγγάρι ξεπρόβαλε
ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ βουνὸ τῆς
ἀνατολῆς καὶ σιγὰ—σιγὰ ἡ
σκοτεινὴ νύχτα κοντεύει νὰ
γίνῃ ἡμέρα.

Ὁ Ντάγια καὶ ὁ Ντούπ
ὅσο περνάει ἡ ὥρα, τόσο βυ-
θίζονται καὶ μὲ πιὸ ἄνεσι
στὰ νερὰ τῆς λίμνης. Γιατὶ
τὸ ἀσπινέριο φῶς τοῦ φεγγα-
ριοῦ φθάνει βαθειὰ κάτω μέ-
χρι τὸ βυθὸ τῆς. Καὶ νὰ ἓνας
τεράστιος σὲ διαστάσεις
κροκόδειλος ἠμυρίζεται ἀπὸ
τὴν ἀντικρινὴ ὄχθη ἀθωοπινὸ
κρέας καὶ χύνεται κολυμπών-
τας πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρί-
σκονται οἱ δυὸ γίγαντες.

Ὁ καλὸς Ντάγια ποὺ τὸν
βλέπει πρῶτος, φωνάζει στὸ
μαῦρο Ντούπ:

—Κροκόδειλος! Βούτηξε
κι' ἐσύ νὰ τοῦ ξεφύγουμε...
Καὶ κάνει μιὰ ἀπότομη βου-
τιὰ πρὸς τὸ βυθό.

Ὁ Ντούπ ὅμως δὲν προ-
φταίνει. Καὶ τὰ ἀπέραντα ἄ-
νσιχτὰ σαγόνια τοῦ κροκόδει-
λου φθάνουν κοντὰ του.

Ὁ Ντάγια, μόλις φθάνει

στο βυθό και δεν βλέπει να κατεβαίνει ο κακός αδελφός του, αναδύεται άμέσως βιαστικά για να δει τί συμβαίνει. "Οχι μονάχα για να τον βοηθήσει αν τυχόν πάλευε με τον κροκόδειλο, αλλά και να βρεθεί κοντά του έτσι που να μπορεί να τον βλέπει τουλάχιστον, αφού για μια στιγμή τον είχε χάσει από τα μάτια του. Το σφάλμα του αυτό θα μπορούσε ίσως να του στοιχίσει πολύ ακριβά: Να ξαναβρεθεί δηλαδή κολλημένος και πάλι μαζί του.

Ευτυχώς όμως... Παρά το ότι είχε πιάσει να τον βλέπει, το κακό που φοβόταν δεν έγινε. "Ίσως γιατί και στο βυθό που βρισκόταν άκουγε ψηλά στην επιφάνεια τους παφλασμούς του νερού καθώς ο Ντούπ πάλευε και

— Και να μου έπιτεθή ο Ταρζάν, εγώ δεν πρόκειται να τον χτυπήσω, λέει στη Γιαράμπα το υπέροχο Έλληνόπουλο.

χτυπιώταν με τον τρομακτικό κροκόδειλο. Ήταν κι' αυτό ένας θόρυβος που προερχόταν απ' αυτόν, και είχε την ίδια σημασία σ'α να άκουγε τη φωνή του.

Το πρώτο λοιπόν που ο Ντάγια αντικρύζει μόλις φτάνει και βγαίνει στην επιφάνεια της λίμνης είναι η δύσκολη θέση που βρίσκεται ο Ντούπ πιασμένος σαν σέπα γίδα στα φοβερά σαιγόνια του κροκόδειλου. Αφάνταστα δυνατός όμως καθώς είναι καταφέρνει με άπεγνωσμένες προσπάθειες να κρατάει ακόμα τα σαιγόνια του αυτά ανοιχτά. "Ως τότε όμως; Αργά ή γρήγορα τα μπιράτσα του θα κουράζονταν στην υπεράνθρωπη αυτή προσπάθεια και τα σαιγόνια του γιγαντιαίου έρ-

Ο άρχοντας της Ζούγκλας κ' η Ζολάν προχωρούν για να φτάσουν στη γαλάζια Λίμνη.

πετοῦ θὰ τὸν ἔκοβαν στὴ μέση.

“Οἰμῶς ὁ Ντάγια οὔτε στὴ γιμὴ δὲν σκέπτεται νὰ ἰάψῃ τὸν κροκόδειλο νὰ σκοτώσῃ τὸν κακὸ ὀιδελφό του. Ἦταν ὀϊλωστε μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ γλυτώσῃ μιὰ γιὰ πάντα ἀπ’ αὐτόν.

Μιὰ τέτοια στάσι ὅμως ἀτέναιτί του δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ διαφορὰ ἀπὸ δολοφονία! Ἀμέσως λοιπὸν χύνεται πάνω στὸν κροκόδειλο καὶ μὲ τὴν ὑπεράδρωτη δύναμι ποὺ μπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ ὁ ἄνθρωπος— ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ νὰ κἀνῇ τὸ καλὸ, ἀρπάζει τὸ ἐπάνω ἀνοιχτὸ σαγόνι τοῦ ἔρπετοῦ θηρίου μὲ τὰ δυὸ τοῦ χέρια καὶ πατώντας τὰ ποδάριά του στὸ ἄλλο, κάνει μιὰ τρομερὴ κίνησι, σὰν κλώτσημα καὶ τοῦ ξεθιμελιώνει

— Ἐγὼ θὰ ζητήσω ἀπ’ τὸ θεὸ νὰ μοῦ ψήσῃ ὅλα τὰ ζαρκάδια τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Μπουτάτα καβαλλάει τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ κάνοντας τὰ χέρια του κουπιὰ προχωρεῖ στὰ νερὰ τῆς λίμνης.

τὸ κάτω σαγόνι. Ὁ κροκόδειλος δὲν μπορεῖ πιά νὰ ἀνοικτεῖν τὰ σαγόνια του. Ἐπειὶ ὁ Ντοῦπ καταφέρνει νὰ σωθῇ ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια, λίγες στιγμὲς πρὶν ἢ κούρῃσι τὸν ἀνάγκασε νὰ παραδοθῇ στὸ μοιραῖο!...

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΘΗΡΙΟΜΑΧΙΑ

Τὸ ΑΠΑΙΣΙΟ ἔρπετό, ἀκίνδυνο πιά μὲ ξεχαρβαλωμένα τὰ σαγόνια του καὶ νοιώθοντας ἴσως φοβεροὺς πόνους, χτυπιέται καὶ σφαιδάζει στ’ ἀφρισιμένα γύρω του νερά, ζητώντας μὲ τὴν οὐρά του τώρα νὰ σκοτώσῃ τοὺς δυὸ ἀντιπάλους. Ὁ Ντάγια κι’ ὁ Ντοῦπ ὅμως καταφέρνουν νὰ φυλάγονται πάν-

τοτε από τὰ θάνατερὰ χτυπήματά του, κολυμπώντας ἀρ γὰ πρὸς τὴν ὄχθη καὶ πασχίζοντας νὰ τὸν παρασύρουν ἔξω καὶ νὰ τὸν ἀποτελειώσουν χτυπώντας τον στὸ κεφάλι με μεγάλες ἐκεῖ πέτρες.

Ταυτόχρονα ὁ κακὸς μαῦρος Ντούπ, φωνάζει στὸ σωτήρα λευκὸ ἀδελφό του:

— Φύγε σκύλε!... Δὲν χρειάζομαι τὴ βοήθειά σου. Εἶμαι ἱκανὸς μονάχος μου νὰ τὰ βγάλω πέρα μαζί του.

Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ μεγάλος καὶ ἀληθινὸς Θεὸς τοῦ κόσμου τιμωρεῖ τοὺς ἀχάριστους ἀνθρώπους. Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ χοντρή καὶ ἀπέραντη σὲ μᾶκρος κόκκινη σαρκοφάγα νεροφίδα, φθάνει καὶ ἀρχίζει νὰ τυλίγῃ τὸ κορμὶ της στὸ φολιδωτὸ σῶμα τοῦ κροκόδειλου μετὸ παράλυτο σαγόνι. Τὸ δεύτερο θηρίο τῆς λίμνης εἶχε ἔρθει ἀσφαλῶς νὰ ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ πρῶτο τὰ δυὸ θύματα.

Καὶ νά: Ἀφοῦ τυλίγῃ τὸ μισὸ—ἀπὸ τὴ μέση πρὸς τὴν οὐρά—ζητάει νὰ ἀγκαλιάσῃ τὸ Ντούπ. Ὁ κακὸς μαῦρος προσπαθεῖ νὰ ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνο, μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Ἡ οὐρά τῆς νεροφίδας εἶναι τόσο δυνατὴ καὶ εὐλύγιστη ποὺ γρήγορα καταφέρνει νὰ τυλιχτῇ στὴ μέση του καὶ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ. Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ ξετυλίγεται ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ κροκόδειλου ποὺ στὸ μεταξύ μετὸ θανατερὸ σφίξιμό της τὸν εἶχε σκοτώσει τσακίζοντάς του τὴ ραχοκοκκαλιά, γιὰ

νὰ καταβροχθίσῃ ἀνενόχλητη πιά τὸ χορταστικὸ θῦμα της.

Ὁ Ντάγια, ποὺ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα παρακολουθοῦσε κολυμπώντας τὴν τρομακτικὴ θηριομαχίαν, βλέπει τώρα τὴν τραγικὴ θέσι ποὺ ξαναβρίσκεται ὁ κακὸς κι' ἀχάριστος ἀδελφός του. Καὶ μὴ λογαριάζοντας πάλι τὴ δική του ζωὴ, χύνεται γιὰ δεύτερη φορὰ νὰ τὸν σώσῃ.

Ἡ σαρκοφάγα νεροφίδα ὅχι μονάχα εἶναι τεράστια σὲ μᾶκρος καὶ ἀφάνταστα δυνατὴ κι' εὐλύγιστη, μὰ καὶ τὸ κορμὶ της εἶναι πολὺ—πολὺ γλυστερό. Εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν πιάσῃ κανεὶς καὶ νὰ τὴ συγκρατήσῃ. Μὰ οὔτε καὶ μαχαίρι κρατάει ἐπάνω του ὁ Ντάγια γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν κόψῃ στὴ μέση καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ, σώζοντας ἀπὸ βέβαιον θάνατον, τὸν ἀδελφό του.

Κάνει ὅμως κάτι ἄλλο ἀφάνταστα ἔξυπνο καὶ ἀποτελεσματικόν: Πλησιάζει ἀτρόμητος τὴ φοβερὴ σαρκοφάγα νεροφίδα καὶ τὴν ἀρπάζει μετὶς δυὸ μεγάλες παλάμες του ἀπὸ τὸ λαιμό. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὴ βλέπει ν' ἀνοίγῃ τὸ ἀπαίσιο στόμα της καὶ τὴν ἀκούει νὰ βγάλῃ βραχνοὺς ρόγχους. Ταυτόχρονα καὶ στὴν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ποὺ κάνει νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ πνίξιμο, ξετυλίγῃ τὴν οὐρά της ἀπὸ τὴ μέση τοῦ Ντούπ καὶ κάνει νὰ τυλιχτῇ τώρα στὸ κορμὶ τοῦ Ντάγια καὶ παρατώντας τὸ λαιμό της μπήγῃ γρήγορα

τὰ δάχτυλά του μέσα στὰ μάτια της.

Τὸ ἀπαίσιο θηρίο τυφλώνεται τώρα καὶ σφαιδάζοντας μέσα στὸ ξαφνικὸ σκοτάδι ποὺ βρέθηκε, βυθίζεται στὰ μαυροπράσινα νερά τῆς λίμνης καὶ χάνεται πρὸς τὸ βυθό της.

— Σκύλε!, ξαναφωνάζει ὁ κακὸς καὶ ἀχάριστος Ντούπ στὸ σωτήρα ἀδελφό του. Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ ρθῆς νὰ μοῦ διώξης τὴν κόκκινη νεροφίδα; Ἄν δὲν ἔμπαινες στὴ μέση, θὰ τὴν εἶχα σκοτώσει ἐγώ!...

Ὁ Ντάγια τὸ καταπίνει κι' αὐτὸ χωρὶς νὰ θγάλη λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ὅμως στιγμὴ τρίτο τρομακτικὸ θηρίο τῆς λίμνης κάνει, ἀλλοίμονο, τὴν ἐμφάνισί του. Εἶναι ἓνα τεράστιος γαλάζιος κάβουρας τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ποὺ μὲ τὶς φοβερὲς δαγκάνες του ἀρπάζει τὸν ἄμοιρο Ντάγια πρὶν προφτάσῃ νὰ τὸν ἀντιληφθῇ. Κι' ἀμέσως τὸν φέρνει στὸ ἀπαίσιο στόμα ποὺ βρίσκεται ἀπὸ κάτω, πρὸς τὴν κοιλιά του, γιὰ νὰ τὸν καταβροχθίσῃ.

Ὁ κακὸς Ντούπ βλέπει τὴν τραγικὴ θέσι τοῦ καλοῦ ἀδελφοῦ του ποὺ δυὸ φορές, πρὶν λίγο, τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωὴ καὶ καυχάζεται εὐχαριστημένος:

— Ἐπὶ τέλους! Ὁ κάβουρας αὐτὸς μὴδ' αὖτε γλυτώσῃ

μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ σένανε! Χά, χά, χά!

Τὸ γαλάζιο θηρίο μὲ τὰ ἔξη ποδάρια καὶ τὶς δυὸ δαγκάνες, ἔχει φέρει τώρα τὸν Ντάγια πολὺ—πολὺ κοντὰ στὸ στόμα του. Μιὰ στιγμὴ αἰκόμα καὶ ὁ λευκὸς γίγαντας θὰ χαθῇ μέσα σ' αὐτό, μαζὶ μὲ τὴν καλωσύνη του.

Ξαφνικὰ ὅμως καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι τὰ μαυροπράσινα νερά τῆς λίμνης ἀναταράσσονται. Μιὰ νέα πεντάμορφη κοπέλλα παρουσιάζεται ἀπὸ τὴ μέση καὶ πάνω. Τινάζει μὲ χάρι τὰ ξέπλεκα μακρὰ μαλλιά της καὶ ἀρχίζει νὰ τραγουδᾷ μὲ μιὰ γλυκειὰ καὶ ὑπέροχη μαγευτικὴ φωνή:

«Μέσα στῆς Λίμνης τὰ νε-
ρά

Βρῆκ' ἡ ζωὴ μου τὴ χαρά!

Ἄν κανεὶς μὲ θγάλη ἔξω,
θὰ πεθάνω, δὲ θ' ἀντέξω!

Ἀπ' τὴ Λίμνη δὲ θὰ θγῶ!

Κάλλιο τῶχω νὰ πνιγῶ!»

Ὁ τεράστιος γαλάζιος κάβουρας μόλις ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς γοργόνας Γιορελίλ, ἀνοίγει ἀμέσως τὶς τρομακτικὲς δαγκάνες του, παρατάει τὸν Ντάγια καὶ προχωρεῖ σὰν τρομοκρατημένος πρὸς τὴν πιὸ κοντινὴ ὄχθη τῆς λίμνης. Ἡ Γοργόνα τιμωρεῖ σκληρὰ τὰ θηρία τῆς λίμνης ποὺ ζητᾶνε νὰ κάνουν κακὸ σὲ ἄνθρωπο.

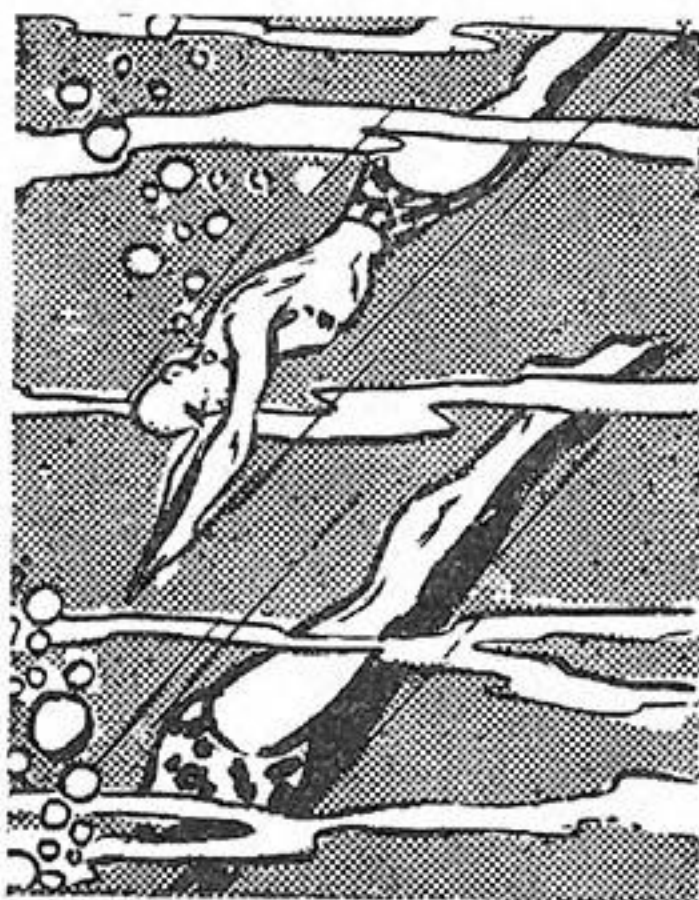
Τὰ γεμάτα κακία καὶ μίσος μάτια τοῦ Ντούπ λάμπουν παρὰ ξένα στ' ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ μόλις ἀκούει λίγο πιὸ πέρα τὸ μα-

γευτικό τραγοῦδι τῆς Γοργόνας. Καὶ ἀμέσως χύνεται κολυμπώντας πρὸς τὸ μέρος τῆς μουρμουρίζοντος μέσα ἀπὸ τὰ σφιγμένα δόντια του:

— Στάσου λοιπὸν καὶ θὰ καλοπεράσῃς στὰ χέρια μου! Θὰ σὲ πάω ἐγὼ σκοτωμένη στὸ μάγο Χαιραχάν, γιὰ νὰ μὴ κάνῃ τὸν κόπο νὰ σὲ σφάξῃ!

Ὁ καλὸς Ντάγια κολυμπάει πίσω του γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ κάνῃ τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ ἔγκλημα. Δὲν ταλμáει ὅμως νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Γιὰτὶ μόλις τὸν ἀγγίξῃ θὰ ξαναβρεθῇ κολλημένος μαζί του πλάτη με πλάτη.

Ἡ ἁμοιρὴ Γιορελίλ βλέποντας τὸν ἄγριο καὶ γιγαντόσωμο ἀράπη νὰ προχωρή

Ὁ Νταγιά καὶ ὁ Ντούπ ψάχνουν στὸ βυθὸ τῆς λίμνης γιὰ νὰ βροῦν τὴν ὁμορφὴ Γιορελίλ.

κολυμπώντας καταπάνω τῆς, τραμάζει ἀφάνταστα καὶ ἀρχίζει καὶ αὐτὴ νὰ κολυμπάῃ πρὸς τὴν ἀντικρινὴ ὄχθη.

Καὶ νά: Δὲν ἔχει προφτάσει νὰ προχωρήσῃ λίγα μέτρα, ὅταν ξαφνικὰ νοιώθῃ ξέπλεκα τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς νὰ βαιραίνουν. Σὰν κάτι ζωντανὸ νάχῃ πιαστῇ καὶ νὰ παραισέρνεται ἀπ' αὐτά.

Ταυτόχρονα φτάνει στ' αὐτιά τῆς καὶ μιὰ πολὺ κοντινὴ φωνή:

— Σ' ἔπιασα Γοργονούλα μου καὶ μὴ ζητᾷς νὰ μοῦ ξεφύγῃς γιὰτὶ θὰ μείνῃς... φαλακρή! Θὰ σὲ παραδώσω στὸ μάγο Χάρακα κι' ὁ Θεὸς Σαλιγκαιρὰρ θὰ μοῦ ροδοψήσῃ στὸ φούρνο του ὅλα τὰ ζαιρικάδια τῆς ζούγκλας. Ἀμέ!

ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΛΕΜΟΣ

Ο ΝΤΑΓΙΑ, ποὺ ὅπως εἶπαμε δὲν μπορεῖ νὰ ἀγγίξῃ τὸν Ντούπ γιὰτὶ θὰ ξαναβρεθῇ ἀμέσως κολλημένος μαζί του, βλέπει τώρα τὸ Μπουτάτα ποὺ ἔχει πιαστῇ ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς Γιορελίλ καὶ βρίζει σ' αὐτὸν τὸ ὄπλο ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ δαιμάσῃ τὸ Ντούπ χωρὶς νὰ τὸν ἀγγίξῃ. Ἔτσι, αὐξανοντας τὴν ταχύτητά του προσπερνάει κολυμπώντας τὸ Ντούπ φτάνει τὴ Γιορελίλ κι' ἀσπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς τὸν Μπουτάτα. Ὁ κωμικοτραγικὸς νᾶνος—ὅπως ξέρουμε—δὲν εἶναι παρὰ μιὰ μεγάλη

χτὰ σὰν σωσίβιο καὶ τὸν ἐμποδίζει ἄθελά του νὰ κάνη ὅποιαδήποτε κίνησι. Ἔτσι καὶ οἱ δυὸ μαζὶ, ἀνίκανοι πιά νὰ συγκρατηθοῦν, βουλιάζουν σὰν πέτρες καὶ χάνονται στὸ σκοτεινὸ βυθό.

Ο ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΒΑΤΡΑΧΟΣ

Η ΓΟΡΙΓΟΝΑ Γιορελὶλ ἐξαικολουθεῖ νὰ κολυμπήσει πρὸς τὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη, σέρνοντας πιασμένον ἀπὸ τὰ μαλλιά της τὸ χοντροκέφαλο Μπουτάτα.

— Ἀμὰν ψητὰ ζαιρκάδια ποῦχω νὰ φάω ἀπὸ λόγου σου, τῆς φωνάζει σὲ μιὰ στιγμή.

Καὶ προσθέτει συλλογισμένος:

— Μόνο νὰ μὴ ξεχάσῃ ὁ θεὸς «μπαιμπάκας» σου νὰ μοῦ τὰ ἀλατίζει κι' ὅλας!

Νὰ ὅμως ποὺ ξαφνικὰ κάτι φοβερὸ κι' ἀναπάντεχο γίνεται: Τὰ νερά τῆς λίμνης ἀναπαιράζονται σὰ νὰ κοχλάζουν πάνω ἀπὸ δυνατὴ φωτιά. Καὶ μέσα ἀπ' αὐτὰ ξεπετάγεται ἓνα ἀπαίσιο καὶ τρομακτικὸ τέρας!

Εἶναι ἓνα γιγαντιαῖος πράσινος βάτραχος! Ὀλόκληρο τὸ κορμί του εἶναι γεμάτο ἀπὸ μεγάλα καὶ χοντρά μαῦρα ἀγκάθια, ποὺ τὸν κάνουν ἀπλησίαιστον ἀπὸ κάθε ἐχθρὸ ἢ ἀντίπαλο. Τὸ πιὸ περίεργο ὅμως σ' αὐτὸ τὸ τέρας εἶναι τὰ φοβερά μεγάλα καὶ κόκκινα μάτια του ποὺ μοιάζουν σὰν δυὸ τεράστια ἀναιμμένα κάρβουνα. Κι' ἀπὸ τὰ

μάτια του αὐτὰ θγαίνει ἓνα παράξενο δυνατὸ φῶς ποὺ τὸν βοηθάει γιὰ νὰ βρῇσκῃ καὶ νὰ καταβροχθίζει τὰ θύματά του στὸ σκοτεινὸ βυθό, ἢ στὶς ὄχθες τῆς Λίμνης. Τὸ μέγεθος τοῦ κορμιοῦ του εἶναι ὅσο κι' ἐνὸς μεγάλου βωδιοῦ. Κι' ἀπὸ τὸ τεράστιο στόμα του θγαίνουν βραιχνὰ παράξενα κραξίματα ποὺ ἀντριχιάζει ὅπως τὰ ἀκούει. Ἡ Γιορελὶλ ποὺ ἔχει καρδιά καὶ ψυχὴ γεμάτες ἀγάπη καὶ καλὴ σὺνη γιὰ ὅλο τὸν κόσμον, μόλις βλέπει τὸ βάτραχο νὰ ξεπηδάῃ ἀπὸ τὰ νερά, φωνάζει στὸ χοντροκέφαλο νᾶνο ποὺ ἔχει πιαστῇ καὶ σέρνεται ἀπὸ τὰ μαλλιά της:

— Πρόσεξε, παιδί μου! Ὁ «Γκρά—γκρά» τρώει ἀνθρώπους κι' εἶναι ἀπὸ τὰ θηρία ποὺ δὲν μὲ ἀκούνε ἐδῶ μέσα στὴ λίμνη. Παράτησε τὰ μαλλιά μου καὶ κολύμπησε γρήγορα νὰ θγῆς στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη...

Ὁ Μπουτάτα ὅμως εἶναι ἀνένδοτος. Καὶ ἀποκρίνεται στὴ Γοργόνα:

— Ἀδύνατο, ψαρομαμζέλι! Μόνο ἂν γίνῃς ἐντελῶς φαῖα κρή, θὰ σὲ πιαρήσω ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ἡ τὸ λοιπὸν θὰ σὲ πῶ ζωτανὴ στὸ Χαιραχάνο γιὰ νὰ σὲ θυσιάσῃ στὸ θεὸ πατὴρ σου. ἢ θὰ κουρνιαξομε καὶ οἱ δυὸ στὸ στομάχι τοῦ βατραχομαντράχαλου κι' ὅποιον πάσῃ ὁ χάρος. Ἡ ἐμένα θὰ χωνέψῃ, ἢ αὐτὸς θὰ πάθῃ δηλητηρίῃσι καὶ θὰ τὰ κακαρώσῃ. Ἀμέ;

Καὶ νά: Ὁ τερατώδης ἀγ-

καθωτὸς βάτραχος «Γκρά - γκρά» χύνεται κολυμπώντας ἴσια κατὰ τῆς Γιορελίλ. Τὸ στόμα του εἶναι ἀνοιχτὸ καὶ φαίνεται πολὺ πειναισιμένος!

Ξαφνικὰ ὅμως, μιὰ γνώριμη κραυγὴ κάνει ν' ἀντηχήσουν οἱ κοντινὲς καὶ μακρινὲς ὄχθες τῆς μεγάλης γαλάζιας λίμνης.

Εἶναι ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας! Φτάνει κολυμπώντας πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Γιορελίλ πού τὴν εἶχε ξεχωρίσει στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἀπὸ τὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Πίσω τὸν ἀκολουθεῖ κι' ἡ Ζολάν.

Ἡ Γιορελίλ πού τοὺς βλέπει νὰ πλησιάζουν, ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸν δικό της κίνδυνο καὶ τοὺς φωνάζει:

—Μή!... Γυρίστε γρήγορα πίσω γιατί φρικτὸς θάνατος θὰ σᾶς βρῇ!

Ὅμως ὁ Ταρζάν ἔχει ἀποφασίσει νὰ τὴν πιάσῃ καὶ καιμμιὰ δύναμι δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ἀντὶ νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ γυρίσῃ πίσω, κάνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Κολυμπάει ἀκόμα πιὸ γρήγορα καὶ φτάνει κοντὰ τῆς τῆ στιγμῇ πού ὁ «Γκρά - γκρά» ἔχει ἀνοίξει τὸ στόμα του νὰ τὴν καταβροχθίσῃ.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σφίγγει στὸ δεξιό του χέρι τὸ θανατερὸ μαχαίρι του καὶ δὲν φοβάται οὔτε λογαριάζει ἀνθρώπους καὶ θηρία. Ἔτσι καὶ τώρα χύνεται πάνω στὸν τεράστιο ἀγκαθωτὸ βάτραχο καὶ χτυπάει γιὰ νὰ καρφώσῃ τὴν ἀστραφτερὴ λάμα του στὸ κεφάλι του. Ὅμως τὸ

καύκαλο τοῦ «Γκρά - γκρά» εἶναι σκληρὸ σὰν χοντρὸ ἄτσάλι καὶ ἡ λάμα τοῦ μαχαίριου του σπάζει στὰ δύο.

Τὸ τέρας τῆς Λίμνης παρατάει τώρα τὴ Γιορελίλ καὶ γυρίζει γιὰ νὰ σιπαράξῃ τὸν ἐχθρὸ πού θέλησε νὰ τὸ χτυπήσῃ.

Ὁ Μπουτάτα τοῦ δίνει θάρρος:

—Κουράγιο, Μεγαλειότατε. Μπαθρακλάκι εἶναι, μὴ τὸ φοβάσαι!

Ὁ Ταρζάν μὲ μισὴ τώρα τὴ σπασμένη λάμα τοῦ μαχαίριου του προσπαθεῖ νὰ ξαναχτυπήσῃ τὸ «Γκρά - γκρά». Εὐτυχῶς ὅμως προφταίνει ἡ Ζολάν καὶ παίρνοντας τὸ ἄχρηστο πιά μαχαίρι τοῦ βάζει στὴν παλάμη τὸ δικό της πού εἶναι γερὸ καὶ ἄθικτο.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸ παίρνει καὶ σφίγγοντας μὲ λύσσα τὴ λαβὴ του τὸ χτυπάει καρφώνοντας τὴ λάμα στὴν ἀριστερὴ κόγχη τοῦ ματιοῦ του.

Τὸ χτύπημα εἶναι τρομερὸ, μὰ ὄχι καὶ θανατηφόρο. Γιατί ἡ λάμα τοῦ μαχαίριου τῆς Ζολάν εἶναι πολὺ πιὸ κοντὴ καὶ φυσικὰ δὲν ἔφθασε τόσο βαθειὰ γιὰ ν' ἀγγίξῃ τὸν ἐγκέφαλό του καὶ νὰ τὸ σκοτώσῃ.

Ὁ Ταρζάν ξανακαρφώνει ἀμέσως τὸ μαχαίρι καὶ στὴ δεξιὰ κόγχη τοῦ ματιοῦ του. Τὸ χτύπημα εἶναι καὶ πάλι φοβερὸ μὰ ὄχι θανατηφόρο. Οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ λάμα τοῦ μαχαίριου βρῆκε τὸν ἐγκέφαλο.

Ὁ Τσουλούφης, πιασιμένος

πάντα από τὰ μαλλιά τῆς Γιορελὶλ, τὸν κοροϊδεύει:

—Παίράτατο πιά, καημένε Μεγαλειότατε! Πάψε νὰ τὸ χτυπᾷς μετὰ τὸ μαχαίρι σου στὰ μάτια. Θὰ πάθῃ... πονόματο τὸ φουκαριάρικο! Χί, χί χί!...

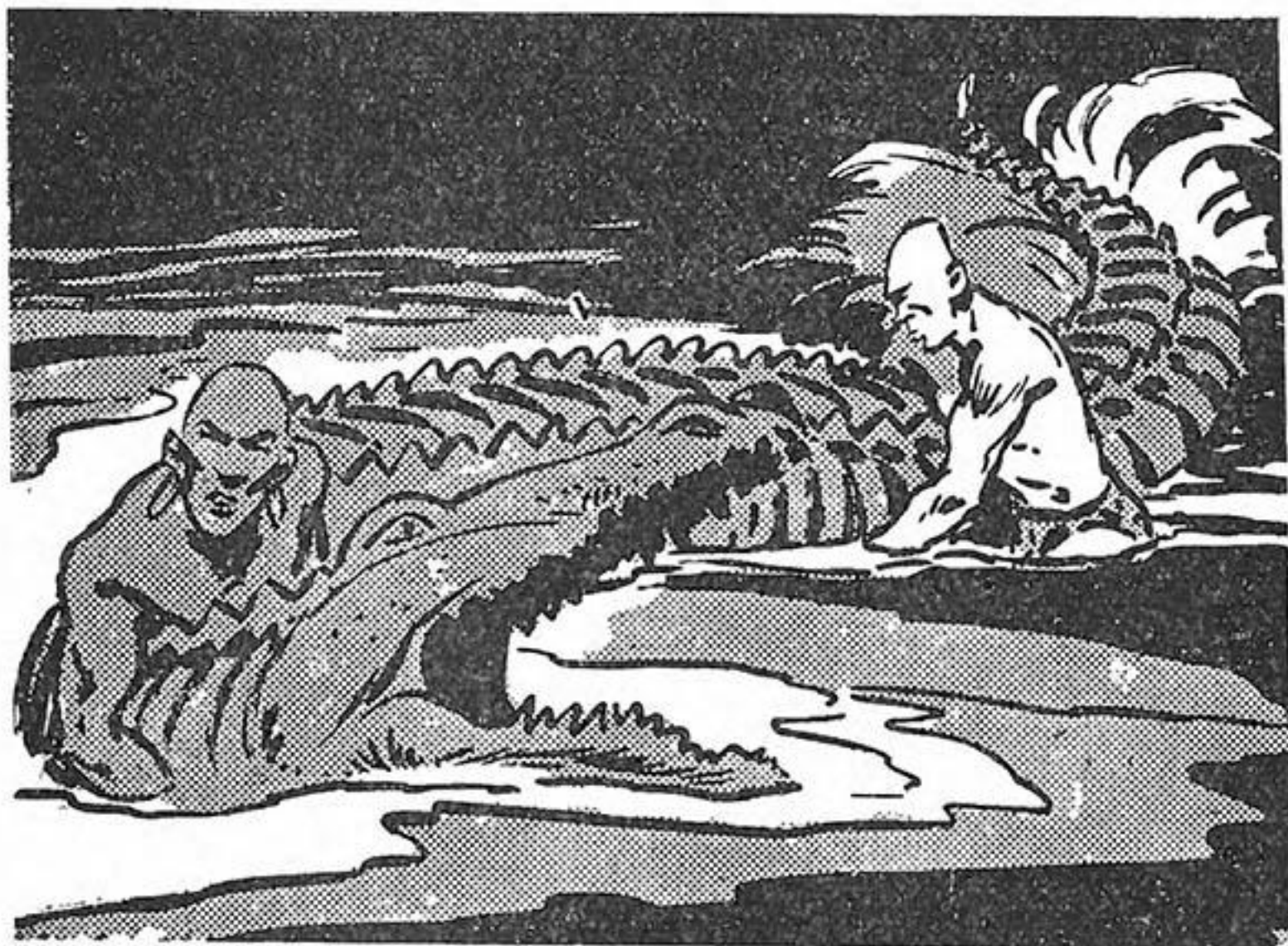
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΚΡΑ - ΓΚΡΑ

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ τέρας ἴσως νὰ μὴ σικοτώθηκε βέβαια ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ Ταρζάν, ὅμως ἔχει τυφλωθῇ καὶ πονάει ἀφάνταστα. Σφαδάζει λοιπὸν καὶ χτυπιέται μέσα στὰ νερὰ ἔτσι πὺ ἀναγκάζονται ἄλλοι ν' ἀ-

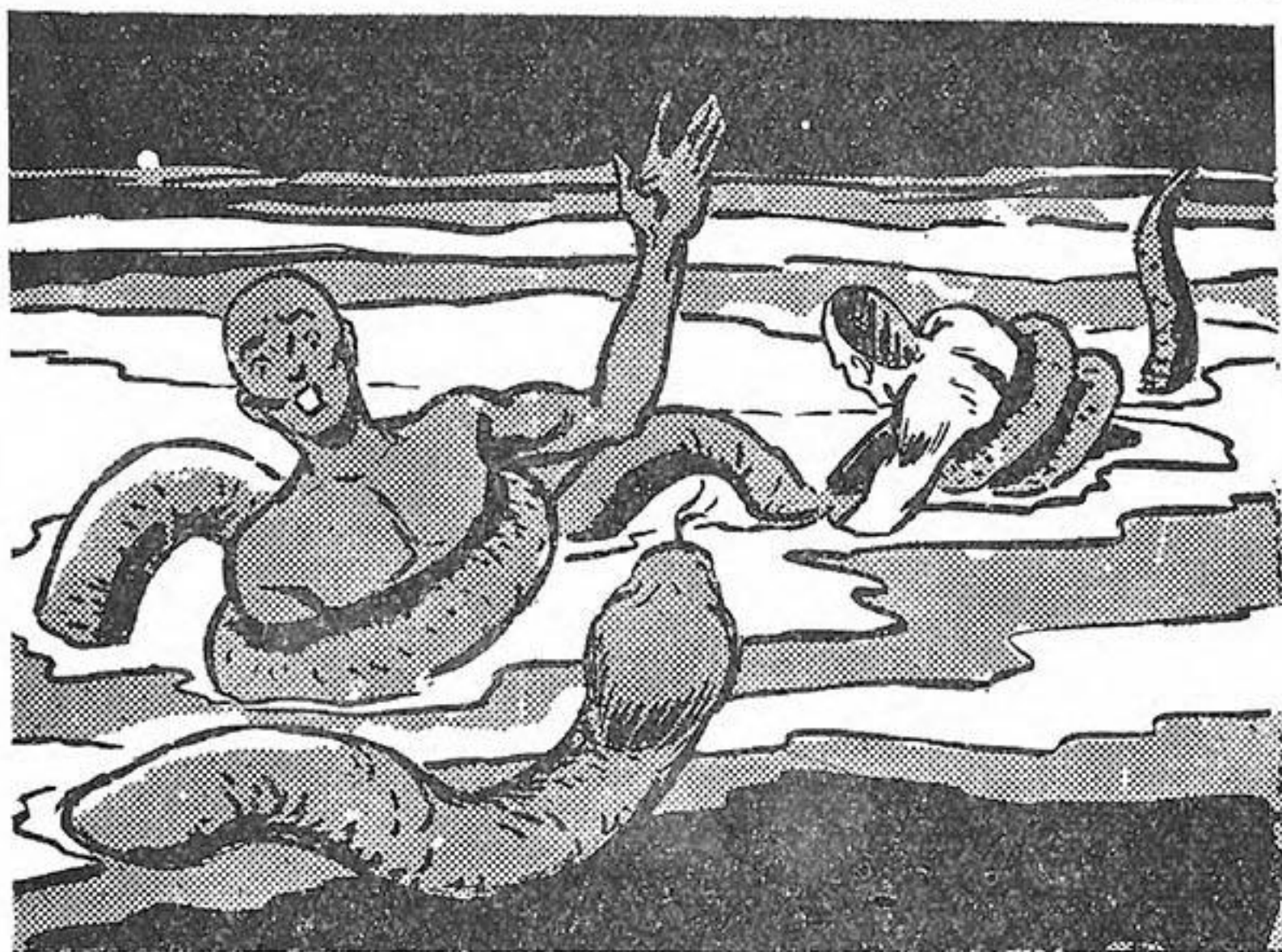
πομακρυνθοῦν γιὰ νὰ μὴ τοὺς χτυπήσῃ μετὰ τ' ἀπαίσια φαρμακερὰ ἀγκάθια τοῦ.

Μονάχα ἡ Ζολὰν στέκεται ἄτυχη σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια. Μὲ τὸ σπασμένο μαχαίρι τοῦ Ταρζάν πὺ κρατᾷ κάνει βουτιὲς καὶ προσπαθεῖ νὰ χτυπήσῃ τὸ τέρας κάτω στὴ μαλλιακιὰ καὶ χωρὶς ἀγκάθια κοιλιά τοῦ. Ἔτσι σὲ μιὰ στιγμή πὺ δὲν προσέχει νὰ φυλαχτῇ, ὁ τεράστιος πράσινος βάτραχος πὺ σφαδάζει τυφλωμένος, πέφτει τυχαῖα πάνω τῆς καὶ κατατριπᾷ τὸ κορμὶ τῆς μετὰ τὰ φοβερὰ ἀγκάθια τοῦ.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζοῦγκλας

Ὁ καλὸς λευκὸς Ντάγια χύνεται ἀτρόμητος πάνω στὸν τεράστιο κροκόδειλο γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κακὸ μαῦρο ἀδελφὸ τοῦ.

Ἡ τρομακτικὴ νεροφίδα ζητάει νὰ πνίξη τοὺς δυὸ γίγαντες ποὺ παλεύουν ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ σωθοῦν.

ποὺ ὅπως εἶδαμε ἔχει μαζί με τὴ γοργόνα Γιορβιλίλ ἀίποιμα-κρυνθῆ, ξαναγυρίζει σιβέλτος κοντὰ στὸ μανιασμένο τέρας γιὰ νὰ σώσῃ τὴν πολυαγαπημένη θετὴ κόρη του.

Μόλις φτάνει ὅμως καὶ καθὼς κάνει ν' ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆ Ζολάν ποὺ ἀναίσθητη τώρα ἀρχίζει νὰ βυθίζεται, βρίσκει, ἀλλοίμονο, κι' αὐτὸς τὴν ἴδια καὶ χειρότερη τύχη. Ὁ τυφλωμένος «Γικρά - γικρά» σ' ἓναν ἀπότομο σφαιρισμὸ ποὺ κάνει χτυπάει καὶ πάνω σ' αὐτὸν κατατρυπῶνται τὸ κορμὶ του.

Σχεδὸν ταυτόχρονα ὁ Ταρζάν καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ σῶμα του ἀρχίζει νὰ ἀδειάζῃ τὸ

κόκκινο ἀχνιστὸ αἷμα, προφταίνει καὶ καρφώνει τρεῖς φορές με λύσσα τὸ μαχαίρι του στὴν πρυφερὴ κοιλιά τοῦ τέρατος.

Ἀμέσως ὅμως τὰ νερὰ τῆς λίμνης βάφονται κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα του, ὅπως εἶχε γίνει πρὶν καὶ μετ' αἷμα τῆς ἁμοιρῆς Ζολάν. Καὶ ἐνῶ, νεκρὸς πιά, ὁ «Γικρά - γικρά» γέρνει καὶ βυθίζεται, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλιας νοιώθει γρήγορα τὶς δυνάμεις του νὰ χάνωνται καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ἀπομένει κι' αὐτὸς ἀναίσθητος κρατῶντας ἀγκυλαισμένα ἀπὸ τὴ μέση μετ' αἰσθητὸ τοῦ χέρι τῆ Ζολάν.

Καὶ θὰ βυθίζονταν κι' οἱ

δυο φυσικά και θα πνίγονταν
 αν ή καλή και πονόψυχη Γιο-
 ρελίλ, δεν έσπευδε να τους
 έρπάζει από τα μαλλιά και
 κολυμπώντας με την ψαρίσια
 ουρά της να προχωρή για να
 τους βγάλει έξω στη στεριά
 της αντικρυνής όχθης.

Μα ο Μπουτάτα έξακολου-
 θεί να κρατιέται από τα μαλ-
 λιά της και με πιασμένα τα
 χέρια της καθώς είναι, δυσκο-
 λεύεται αφάνταστα να προχω-
 ρήσει.

— "Αφησέ με, παιδί μου,
 του φωνάζει. Κρατάω από έ-
 ναν άνθρωπο σε κάθε χέρι
 μου. Αφησε τα μαλλιά μου
 γιατί μου θαραίνεις το κεφά-
 λι και θα βουλιάξω!

"Ομως ο Τσουλούφης είναι
 και πάλι ανένδοτος:

— 'Αδύνατον!, μαιμζελ Συ-
 ναγρίδα! Έγώ σε συνέλαιβα
 πρώτος και θα σε παραδώσω
 στο μάγο Τσαρουχάν!

Και της σκaiρώνει ένα πρό-
 χειρο στιχάκι:

«Θα σε πάω, δεν άργώ,
 στο Μπαμπάκα σου τα
 χάρδια!

Γιατί δεν θα χάσω εγώ
 τα ψημένα μου ζαρκάδια!

'Αιμέ,»

ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΧΡΥΣΟΨΑΡΑ

Α'Αλλοίμονο όμως. Πρίν
 φτάσουν στην όχθη,
 κι' άλλη φοβερή περι-
 πέτεια είναι γραφτό τους να
 περάσουν.

Τρία φτερωτά χρυσόψαρα,
 μεγάλα σαν δελφίνια, ξεπετι-
 ώνται από τα μαυροπράσινα

νερά της λίμνης και φτερουγί-
 ζουν πάνω από τα κεφάλια
 της γοργόνας. Γιορελίλ και
 των δυο αναισθητων συντρό-
 φων που κρατάει από τα μαλ-
 λιά.

Το άσημένιο φως του φεγ-
 γαριού που χτυπάει πάνω
 στα όλόχρυστα τεράστια καρ-
 μιιά και φτερά τους, τους δί-
 νουν μιιά όψη ακόμα πιο φαν-
 τασμαγορική.

Ο Μπουτάτα σηκώνει την
 τσουλουφωτή κεφαλα του και
 τα κυττάζει με θαυμασμό και
 δέος.

— 'Αμάν κάτι χρυσοψάρα-
 ρες! Να είχα καμιιά γυάλα
 να τα έβαζα!

"Ομως τα Ρορόκ, όπως οι
 ιθαγενείς λένε τα φοβερά αυ-
 τὰ χρυσόψαρα, δεν βγήκαν
 από τη Λίμνη για να κάνουν
 φαντασμαγορικές επιδείξεις.
 Είναι άπαίσια σαρκοφάγα ύ-
 δρόβια θηρία που δείχνουν με
 γάλη προτίμησι στο ανθρώπι-
 νο κρέας. Παρά τη χρυσή και
 υπέροχη εμφάνισί τους είναι
 άπαίσια τέρατα που σπέρ-
 νουν τη φρίκη και το θάνατο
 όπου εμφανιστούν.

"Ετσι και τώρα, άφου φέρ-
 νουν μερικές βόλτες φτερουγί-
 ζοντας πάνω από τα κεφάλια
 τους, χαμηλώνουν απότομα
 και χύνονται να σπαιράξουν
 τη Γιορελίλ και τους άλλους
 τρεις συντρόφους.

Οι στιγμές είναι αφάντα-
 στα τραγικές.

Η όμορφη Γοργόνα κάνει
 άπεγνωσμένες προσπάθειες
 να άποφύγη την επίθεσί τους
 πότε βουλιάζοντας μέσα στα

νερά και τότε θγαίνονται έξω για να πάρουν ανάσα οι ανάισθητοι άνθρωποι που πασχίζει να σώση, θγάζοντάς τους έξω στη στεριά της ὄχθης.

Κάθε φορά ὅμως που θυθίζεται παραισέρνει μαζί και τὸν δυστυχησιμένο Μπουτάτα, που δὲν ἐννοεῖ μὲ κανέναν τρόπο να παρατήση τὰ μαλλιά της. Καὶ φυσικὰ σὰν ὁ νάνος ξαναθγαίνει στην ἐπιφάνεια για να πάρη μερικὲς ανάσες, θρίσκεται μισοπνιγμένος και σὲ κακὰ χάλια. Ὅμως τὸ κῆφι του ποτὲ δὲν χαλάει, ὅπως ξέρουμε. Καὶ ρωτᾷ τὴ Γοργόνα καιμαρώνοντας σὰν γύφτικο σκεπάρνι:

— Εἶδες, μαιμζέλ Ζαιργάνα; Εἶδες τὶ χαριτωμένες μπουρμποπλήθρες που θγάζω;

Τὰ χρυσόψαρα ὅμως δὲν ἀστειεύονται. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μικροσκοπικὰ ποδαιράκια τὸν Μπουτάτα και φτερουγίζοντας ἀνυψώνεται για να τὸν καταβροχθίση.

Δὲν ἔχει προφτάσει ὅμως ν' ἀνέβη πολὺ ψηλά, ὅταν ἕνας τρομερὸς κρότος ἀκούγεται και τὸ χρυσόψαρο, παρατώντας τὸν Τισουλούφη, γκρεμοτσακίζεται κάτω και θυθίζεται νεκρὸ στὰ νερά της Λίμνης.

Ὁ Μπουτάτα που πέφτει κι' αὐτὸς, ἀρπάζεται ἀμέσως πάλι μὲ τὸ ἕνα χέρι ἀπὸ τὰ μαλλιά της Γιορελίλ και ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο ξαναβάζει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη κουμπούρα του στη θήκη, μουρμουρίζει ἀγέρωχα:

— Πάει κι' αὐτό! Χάλασα μιὰ σφαῖρα, μὰ χαλάλι τοῦ. Ἄν μὲ καταβροχθίζε θὰ μοῦ ἔπρωγε και τὶς ἔξη που ἔχει ἡ μπιστόλα μου. Ἄρα ἔχω οἱ κονομῖα και... πέντε σφαῖρες.

Δὲν προφταίνει ὅμως να τελειώση τὰ λόγια του ὅταν ἐνα ἀπὸ τὰ δυὸ χρυσόψαρα που ἔχουν μείνει ζωντανὰ και φτερουγίζουν, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ κεφάλι και ἀνυψώνεται κι' αὐτὸ για να τὸν καταβροχθίση μὲ τὴν ἡσυχία του.

Κι' αὐτὴ τὴ φορά ὅμως τὸ ἴδιο κακὸ ξαναγίνεται: Ἐνας ξαφνικὸς πυροβολισμὸς ἀκούγεται πάλι και τὸ δεύτερο χρυσόψαρο παρατώντας τὸ θῦμα του, πέφτει νεκρὸ στὰ νερά και θυθίζεται.

Ὁ Μπουτάτα που πέφτει κι' αὐτὸς, ἰσχεδὸν ταυτόχρονα ἀρπάζεται πάλι ἀπὸ τὰ μαλλιά της γοργόνας και ξαναβάζοντας τὴ μπιστόλα του στη θήκη, μουρμουρίζει ἀγέρωχα:

— Ἀμὰν και τ' εἶμαι ἐγώ!... Σὰν σπουργίτια τὰ καθαρίζω τὰ φουκαριάρικα. Μπα σὲ καλό μου!

Ο ΤΑΜΠΟΡ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

ΤΟ ΤΡΙΤΟ χρυσόψαρο θιλέποντας τ' ἄλλα δυὸ μὰ σκοτώνονται ἔχει μανιάσει. Φτερουγίζει χαμηλὰ φέρνοντας βόλτες πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Λὲς και ψάχνει να βρῇ τὸν πιὸ σίγουρο τρόπο για να σπαιράξῃ τὸ χοντροκέφαλο νάνο.

Ὁ Μπουτάτα τὸ κυττάζει μὲ συμπόνια και τοῦ φωνάζει:

—Θὰ σὲ καθαρίσω κι' ἐσὲ να, μὰ θὰ μοῦ περισσέψουνε τρεῖς σφαῖρες. Ἄν ἔχης τίποτα παληόφίλους καὶ θέλεις νὰ τοὺς ἐξυπηρετήσης, φέρ' τους.

Ξαφνικὰ, καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ἀκούγεται παφλασιμὸς στὰ νερά. Σὰν δυὸ ἄνθρωποι νὰ πλησιάζουν κολυμπώντας παλὺ βιαστικά.

Τὸ τελευταῖο φοβερὸ χρυσόψαρο ποὺ ἔχει ἀπομείνει, βουτάει τώρα στὰ νερά καὶ κάνει ν' ἀρπάξῃ τὸν Μπουτάτα. Ὁ νᾶνος ξαναβγάζει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη κουμπούρα τοῦ καὶ σημαδεύοντάς το στὸ κεφάλι, τραβάει μιὰ, δυό, τρεῖς, τέσσερις φορές τὴ σκανδάλη. Ἡ «μπιστόλα» του ὅμως παθαίνει ἀφλογιστία. Καὶ τό φτερωτὸ τέρας τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ τσουλούφι κι' ἀρχίζει νὰ φτερουγίζει γιὰ νὰ

Μιὰ φοβερὴ κι' ἀπέραντη νεροφίδα τυλίγεται στὸ κορμὶ τοῦ μανιασμένου κροκόδειλου.

ἀνυψωθῇ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ φτάνουν ἀλαφιασμένοι ὁ Ταμπὸρ κι' ἡ Γιαράμπα. Εἶχαν δὴ ἀπὸ τὴν ὄχθη, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὸ κακὸ ποὺ γινόταν κι' ἔτρεχαν νὰ βοηθήσουν καὶ νὰ σώσουν τοὺς συντρόφους των.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο βλέπει τὸ τεράστιο χρυσόψαρο ποὺ κρατᾷ στὰ μπροστινὰ του δόντια τὸ τσουλούφι τοῦ Μπουτάτα καὶ φτερουγίζει γιὰ νὰ τὸν τραβήξῃ ἐπάνω. Ἀρπάζει κι' αὐτὸς ἀμέσως τὸν νᾶνο καὶ τὸν συγκρατεῖ.

— Ἔεε, τοῦ φωνάζει ὁ νᾶνος. Ὁ χρυσοψάρακας μὲ τραβάει πρὸς τὰ πάνω, ἐσὺ μὲ τραβάς πρὸς τὰ κάτω, θὰ μοῦ τὸ ξερριζώσετε τὸ ρημάδι!

Ὁ Ταμπὸρ ὅμως βλέποντας πὼς δὲν γίνεται τίποτα μ' αὐτὸν τὸν τράιπο, ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ νάνου τὴν ἀνοικονέμητη «μπιστόλα» του γιὰ νὰ τὴ χρησιμοποιήσῃ σὰν ρόπαλο. Ταυτόχρονα πιάνει ἀπὸ τὴ μιὰ φτερούγα τὸ χρυσόψαρο γιὰ νὰ τὸ συγκρατήσῃ κι' ἀρχίζει νὰ τὸ χτυπάει μὲ τὸ περιστροφὸ στὸ κεφάλι.

Τὰ χτυπήματα τοῦ Ταμπὸρ εἶναι τόσο δυνατὰ ποὺ μὲ τὸ πρῶτο κιάλας, τὸ χρυσὸ τέρας ζαλίζεται καὶ παραλύει. Ὁ νέος συνεχίζει ὅμως νὰ τὸ χτυπάει μέχρι ποὺ παρατάει τὸ τσουλούφι τοῦ νάνου καὶ ἀναίσθητο ἢ σκοτωμένο βυθίζεται στὰ μαυροπράσινα νερά τῆς Λίμνης.

Ὁ Μπουτάτα πανηγυρίζει τὴ σωτηρία τοῦ θρυλικοῦ του

τσουλουφιού:

— 'Αμάν και τί θα γινό-
μανε αν τὸ ἔχανα! Θὺ μὲ σκό-
τωνε ἡ Μπουμπού! Αὐτὸ εἶ-
ναι ὅλη ἡ χάρι καὶ ἡ τσαχπι-
νιά μου!

Ὁ Ταμπὸρ κι' ἡ Γιαράμπα
βλέπουν τώρα τὴ Γιορελίλ ποὺ
κρατάει ἀπὸ τὰ μαλλιά ἀναί-
σθητους τὸν Ταρζάν καὶ τὴ
Ζολάν καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ
μέρος της γιὰ νὰ τὴ βοηθήση
να τοὺς βγάλῃ στὴ στεριά.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀρπάζει
ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἓνα της χέρι
τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκιλας,
κι' ἡ μελαψὴ κοπέλλα, τὴ Ζο-
λάν.

Ἀρχίζουν νὰ προχωροῦν
μὰ ἡ Γιαράμπα ξαναγυρίζει
ἀμέσως καὶ πιάνει μὲ τὸ ἄλ-
λο ἐλεύθερο χέρι της καὶ τὴ
γοργόνα Γιορελίλ. Θέλει νὰ
τὴν πάρῃ κι' αὐτὴ μαζί της
γιὰ νὰ τὴν παραδώσῃ στὸ μά-
γο Χαιραχάν καὶ νὰ ζητήσῃ
ἀπὸ τὸ θεὸ Γκαιραταγκάρ τὴ
μεγάλῃ χάρι.

Ἡ γοργόνα τὴν ἀκολουθεῖ
χωρὶς ἱκαμμιὰ ἀντίρρηση καὶ
χωρὶς νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ
προσπάθεια νὰ τραπηχτῇ καὶ
νὰ τῆς ξεφύγῃ.

Ὁ Ταμπὸρ γυρίζει μιὰ μιὰ
στιγμὴ πίσω του καὶ βλέπει
τὴ Γιορελίλ νὰ τὸν ἀκολουθεῖ
πλάϊ - πλάϊ μὲ τὴ Γιαράμπα.
Χωρὶς βέβαια νὰ δῇ πὼς κά-
τω ἀπὸ τὰ νερὰ τὸ χέρι τῆς
μελαψῆς κοπέλλας κρατάει
σφιγτὰ τὸ χέρι τῆς Γοργόνας.
Φαντάζεται λοιπὸν πὼς ἀκο-
λουθεῖ μὲ τὴ θελησί της καὶ
τῆς φωνάζει:

— Φύγε Γιορελίλ! Βούτη-

Ὁ καλὸς λευκὸς Ντάγια ἀρπά-
ζει καὶ σφίγγει μὲ τὰ δύο του χέ-
ρια τὸ λαιμὸ τῆς τρομερῆς νε-
ροφίδας.

Ξε ἀμέσως καὶ χάσου στὰ βά-
θειὰ μαυροπράσινα νερὰ τῆς
λίμνης σου. Ὅλοι μίαις ὅσους
βλέπεις ἐδῶ, ἤρθαιμε στὴ με-
γάλη γαλάζια λίμνη μ' ἓνα
μοναδικὸ σκοπὸ: Νὰ σὲ ἀρπά-
ξῃ ὁ καθένας γιὰ λογαριασμό
του καὶ νὰ σὲ παραδώσουμε
στὸ μάγο Χαιραχάν γιὰ νὰ σὲ
κάνῃ θυσία στὸ θεὸ Γκαιρα-
ταγκάρ, τὸν παντοδύναμο θεὸ
πατέρα σου! Ὁ θεὸς θέλει μ'
αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ σὲ τιμω-
ρήσῃ ποὺ ἀφήνοντάς μόνον,
ἔπεσες στὴ λίμνη κι' ἔγινες
γοργόνα!

Ἡ Γιορελίλ ἀνοίγει διάπλα-
τα ἀπὸ κατὰπληξι τὰ ὀμορ-
φα μάτια της. Καὶ τοῦ ἀπο-
κρίνεται καθὼς κολυμπάει:

— Δὲν εἶμαι κάρη καενὸς
θεοῦ, καλὸ μου παλληκάρι!
Ἐγὼ ἀπὸ ἀνθρώπους γεννή-

θηκα κοντά σ' αὐτὴ τὴν λίμνη.
Ποτὲ δὲν ἔπρεσα ἀπὸ τὸν οὐ-
ρανὸ καὶ ἄλλα αὐτὰ ποὺ λέει
ὁ μάγος Χαιρακὰν εἶναι ψέμα-
τα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ὁ
κακὸς κι' ἀπαίσιος αὐτὸς γέ-
ρος μὲ εἶδε κάποτε σὲ μιὰ
κοντινὴ ὄχιθι καὶ θέλησε νὰ
μὲ ἀρπάξῃ μὲ τὴ βία γιὰ νὰ
μὲ κάνῃ συντρόφισσά του. Ἐ-
γὼ βούτηξα ἀμέσως στὰ νε-
ρὰ καὶ σώθηκα ἀπὸ τὰ χέρια
του κολυμπώντας... Ἀπὸ τό-
τε ἔχει ἔλθει πολλές φορές
στὴ λίμνη γιὰ νὰ μὲ παρκα-
λέσῃ καὶ νὰ μοῦ τάξῃ μεγάλα
δῶρα γιὰ γίνω συντρόφισσά
του. Δοκίμασε καὶ πολλοὺς
τρόπους νὰ μὲ ξεγελάσῃ, μὰ
τίποτα, δὲν μπόρεσε νὰ κα-
ταφέρῃ. Κατέφερε ὅμως νὰ ξε-
γελάσῃ ὅλους ἐσᾶς, ἀλλάζον-
τας τὴ φωνὴ γιὰ νὰ δείξῃ πῶς
μιλάει μὲ τὸ στόμα του ὁ θε-
ὸς Γκαριαταγκάρ. Κι' ἂν κανέ-
νας ἀπὸ ἐσᾶς μὲ παραδώσῃ,
στὰ χέρια του, δὲν θὰ μὲ θυ-
σιάσῃ, μὰ θὰ μὲ κρατήσῃ παν-
τοτεῖνὰ κοντά του...

Καὶ τελειώνει ἔτσι:

— Σ' εὐχαριστῶ καλὸ μου
παλληκάρι ποὺ μὲ εἰδοποίη-
σες γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μὲ περι-
μένει. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴ
μεγάλῃ καλωσύνη σου!

Καὶ τραβάει ἀπότομα τὸ
χέρι της γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ
τὸ πιάσιμο *τῆς Γιαράμπα.
Ὅμως ἡ μελαψὴ κοπέλλα τὴν
κρατᾷ γερὰ καὶ δὲν μπορεῖ
νὰ ἐλευθερωθῇ. Δοκιμάζει δεύ-
τερη καὶ τρίτη φορά, μὰ καὶ
πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Ἄσε με, καλὴ μου κο-
πέλλα, φωνάζει στὴ Γιαρά-

μπα. Θὰ ἤθελες ἐσὺ ἂν βρι-
σκάσουν στὴ θέσι μου νὰ ζη-
τοῦσαν νὰ σὲ παραδώσουν
στὸν ἀπαίσιό αὐτὸ τύραννο;
Γιατὶ λοιπὸν θέλεις νὰ μοῦ
κάνῃς ἓνα τόσο μεγάλο κα-
κό;

Ἡ ἀδελφικὴ συντρόφισσα
τοῦ Ταμπὸρ καὶ πάλι δὲν πα-
ρατάει τὸ χέρι της. Τὸ κρα-
τάει μάλιστα ὅλο καὶ πιὸ σφι-
κτά...

Τὸ ὑπέροχο Ἑλληνόπουλο
τώρα μόνις καταλαιβαίνει πῶς
ἡ Γιορελὶλ δὲν ἀκολουθοῦσε
θεληματικὰ της, μὰ τραβιό-
ταν ἀπὸ τὴ Γιαράμπα. Κι' ἐ-
πεμβαίνοντας μ' ἐνδιαφέρον,
φωνάζει ἄγρια στὴ Γιαράμπα.

— Ἀφησέ τὴν λοιπὸν!...
Ἀφησέ τὴν ἀμέσως! Ποῦ βρῆ-
κες τόση κακία γιὰ νὰ θέλῃς
νὰ βασανίζῃς μιὰ τόσο καλὴ
κι' εὐγενικὴ κοπέλλα.

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα καὶ πάλι
δὲν τὴν παραιτᾷ. Ποι-
ὸς ξέρει ποῖος λόγος τὴν κάνει
νὰ φέρεται στὴ ζωὴ της τόσο
ισκληρά. Ἴσως ἐπειδὴ ἡ Γιο-
ρελὶλ εἶναι ἀφάνταστα ὁμορ-
φη! Ἕνας πραγματικὸς ἄγ-
γελος! Γυναίκα εἶναι καὶ ἡ
Γιαράμπα. Καὶ δὲν ὑπάρχει
καμμιά γυναῖκα στὸν κόσμο
ποὺ νὰ μὴ ζηλεύῃ τὴν ὁμορφιὰ
κάποιας ἄλλης.

Ὁ Ταμπὸρ βλέποντας τὴ
συντρόφισσά του νὰ ἐπιμένῃ,
κάνει νὰ τὴν τραβήξῃ μὰ δὲν
προφταίνει. Τὴν ἴδιαι στιγμὴ
ἡ Γιορελὶλ, γυρίζοντας ἀπότο-
μα τὸ μισὸ ψαρίσιο κορμί
της, σηκώνει τὴν οὐρὰ καὶ τὴ
χτυπάει μὲ ἀφάνταστη δύνα-

μι στο κεφάλι τῆς πεισματάρως νέας.

Ἡ Γιαράμπα μισοζαλίζεται, ἀλλὰ καταφέρει νὰ κρατηθῇ στὴν ἐπιφάνεια.

Ὁ Μπουτάτα παρατάει ἀμέσως τὰ μαλλιά τῆς Γιορελίλ γιατί βλέπει πὼς προχωρεῖ γιὰ τὸ θυθό:

— "Α, ὅλα κι' ὅλα, κυρὰ Σφυρίδα! Δὲν ἔχω καμιμιὰ ὄρεξη νὰ ξαναβγάλω ...χαριτωμένες μπουριμπουλῆθρες! Μπα σέ καλό σου!

Η ΓΡΟΘΙΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Σ Ε ΛΙΓΟ ὁ Ταμπόρ κι' ἡ Γιαράμπα ἔχουν βγάλει ἔξω στὴν ὄχθη τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Ζολάν, ποὺ ἐν τῷ μεταξύ ἔχουν ἀρχίσει νὰ συνέρχωνται ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ ἔχουν χάσει ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ ἀγκισθωτοῦ θιαπράχου.

Ὁ Ταμπόρ ξαναδειάζει τὸ καφτὸ νεανικὸ αἷμα τοῦ μέσα στὶς φλέβες τοῦ ἀνήμεπου ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ἡ πανώρια Γιαράμπα στὴ Ζολάν.

Ἔτσι οἱ ἐξασθενισμένοι ὀργανισμοὶ τοὺς ἀναζωογονοῦνται κι' οἱ δυνάμεις τοὺς ξαναγυρίζουν.

Ὁ Ταρζάν πετιέται ἀμέσως ὀρθιος καὶ ρωτάει χαμένα:

— Ἡ γοργόνα; Ποῦ εἶναι ἡ γοργόνα Γιορελίλ;

— Ἐγινε ὑποβρύχιο, τ' ἀποκρίνεται γελώντας ὁ Μπουτάτα ποὺ κι' αὐτὸς, φυσικά, ἔχει βγῆ καὶ βρίσκεται κοντὰ τοὺς στὴν ὄχθη.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας

ρωτάει δυνατὰ καὶ ἄγρια τώρα τὸν Ταμπόρ.

— Σὲ ρωτᾶω: Ποῦ εἶναι ἡ Γοργόνα; Θὰ μιλήσης μὲ τὸ καλό, ἤ...

Ἡ Γιαράμπα ἤθελε νὰ πιάσῃ τὴ γοργόνα γιὰ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ θεὸ Γκαραταγκάρ τὴ χάρι νὰ χτυπηθοῦν οἱ δυὸ ἥρωες γιὰ νὰ πέσῃ νεκρὸς ὁ Ταρζάν καὶ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ αὐτὸν καὶ τὶς προσβολές του. Ἔτσι νομίζει τώρα πὼς βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιό της. Ρίχνει λοιπὸν «λάδι στὴ φωτιά» γιὰ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ πιαστοῦν στὰ χέρια. Καὶ ἀντὶ τοῦ Ταμπόρ ἀποκρίνεται αὐτὴ στὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Ναί, Ταρζάν... Τὴ γοργόνα τὴν κρατοῦσα γερά ἐγὼ καὶ δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ μοῦ ξεφύγῃ. Ὅμως ὁ Ταμπόρ μὲ διέταξε νὰ τὴν ἀφήσω νὰ φύγῃ...

Ὁ Ταρζάν γίνεται ἔξω φρενῶν:

— Εἶσαι ἓνα κτῆνος, φωνάζει στὸν Ταμπόρ. Εἶσαι ἓνας ἡλίθιος ποὺ κάνεις πάντοτε τὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅ,τι διατάξω ἐγώ!...

Τὸ ὑπέροχο Ἑλληνόπουλο ἀκούει πὼς εἶναι «κτῆνος» καὶ «ἡλίθιος» ὅμως δίνει τόπο στὴν ὀργὴ καὶ δὲν βγάζει τσιμουδιά.

Ἡ Γιαράμπα ποὺ εἶναι βθαία πὼς ἂν οἱ δυὸ αὐτοὶ ἂν τρεῖς χτυπηθοῦν, νικητὴς θὰ βγῇ ὁ ἀγαπημένος της Ταμπόρ, συνεχίζει τὰ ψέματά της. Θέλει μὲ κάθε τρόπο νὰ

έξαγριώση τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας γιὰ νὰ ξεγελαστή καὶ νὰ ἐπιτεθῇ στὸ φοβερὸ 'Ελληνόπουλο.

— Ναί, Ταρζάν, τοῦ ξαναλέει ἡ μελαψὴ κοπέλλα. Εγὼ εἶπα στὸν Ταιμπάρ νὰ μὴν τὴν ἀφήσῃ τῇ γοργόνα νὰ φύγῃ γιὰτὶ τὴν ἠθέλες. Μὰ μοῦ εἶπε πὼς αὐτὸς εἶναι τώρα ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ δὲν παίρνει διαταγὰς ἀπὸ κανέναν.

Ὁ Ταρζάν δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτα ἄλλο γιὰ νὰ γίνῃ θηρίο ἀνήμερο. Σφίγγει ἀμέσως τὴ γροθιά του καὶ τὴν τινάζει μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ στὸ πρόσωπο τοῦ Ταιμπάρ.

Τὸ ὑπέροχο 'Ελληνόπουλο κλονίζεται γιὰ λίγες στιγμὲς, μὰ δὲν πέφτει. Τέλος χαιμογε

«Ένας τεράστιος κάβουρας τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ἀρπάζει στὶς φοβερὲς δαγκάνες του τὸν ἄμοιρο Ντάγια.

«Ἡ ὀμορφὴ Γιορελὶλ κολυμπάει στὰ νερὰ τραγουδώντας ἕναν γλυκὸ σκοπὸ.

Ὡλάει μὲ καλωσύνη στὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, Ταρζάν, ποὺ βλέπω πὼς τὸ αἷμα μου ἔχει αὐξήσῃ πολὺ τὴ δύναμί σου!

ΓΡΟΘΙΑ ΣΤΗ ΓΡΟΘΙΑ

Η ΓΙΑΡΑΜΠΑ πετάγεται πάλι:

— Τὸν ἀκοῦς, Ταρζάν; Σέ κοροϊδεύει κι' ὅλας!

Ὁ Μπουτάτα ποὺ τὴν ἀκούει καὶ δὲν ξέρει βέβαια τὸν σκοπὸ τῆς, νομίζει πὼς ἡ μελαψὴ κοπέλλα ἔχει μισήσῃ τὸν Ταιμπάρ καὶ θέλει νὰ τοῦ κάνῃ κακὸ. Θυμώνει ὅμως μὲ τὴ διαγωγὴ τῆς καὶ ρωτᾷ τὸ 'Ελληνόπουλο:

— Νὰ τὴν ταράξω στὶς σφαλιάρες γιὰ νὰ συμμορφωθῇ;

Δέν προφταίνει νὰ τελειώ-
ση τὰ λόγια του γιὰτὶ στὸ
μεταξὺ ὁ Ταρζάν ἔχει ξανα-
σφίξει τὴ γροθιά του καὶ τὴν
τινάζει πάλι, μὲ μεγαλύτερη
ὀρμή, κατὰ τὸ πρόσωπο τοῦ
Ταμπόρ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο κάνει μιὰ
γρήγορη μετακίνησι τοῦ κεφα-
λιοῦ του καὶ ἡ θανατερὴ γρο-
θιά χτυπάει στὸν ἀέρα.

Ὁ Ταρζάν χάνει τὴν ἰσορ-
ροπία του καὶ γκρεμοτσακίζε-
ται φαιδὺς - πλατὺς κάτω.
Ἡ Ζολάν σκύβει καὶ τὸν βοη-
θάει ν' ἀνασηκωθῇ, ἐνῶ ἡ Για-
ρόμπα δέν παύει οὔτε στιγμή
νὰ ρίχνη λάδι στὴ φωτιά:

— Ἐπίτηδες τραβήχτηκε,
Ταρζάν!... Γιὰ νὰ πέσης κά-
τω καὶ νὰ ρεζιλευθῇς στὰ μά-
τια μας... Κύτταξέ τον, εἶναι
ἔτοιμος νὰ ξεκαρδιστῇ στὰ

Ο Ντάγια πετροβολάει μὲ τὸν
Μπουτάτα, τὸν κακὸ ἀδελφὸ του
Ντούπ.

Ο βάτραχος «Γκρά - γκρά» χύ-
νεται νὰ καταβροχθίσῃ τὴν ὁ-
μορφὴ Γιορελίλ.

γέλια!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
ποὺ στὸ μεταξὺ ἔχει ξαναστα-
θῇ ὄρθιος, σφίγγει γιὰ τρίτη
φορὰ τὴν τρομερὴ γροθιά του
καὶ τὴν τινάζει μὲ ἀφάνταστη
πάλι δύναμι πρὸς τὸ πρόσω-
πο τοῦ Ταμπόρ.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο
αὐτὴ τὴ φορὰ δέν τραβιέται.
Μονάχα σφίγγει κι' αὐτὸ τὴ
γροθιά του καὶ τὴν τινάζει
πρὸς τὴ γροθιά τοῦ Ταρζάν.
Οἱ δυὸ γροθιὲς συγκρούονται
στὸν ἀέρα μὲ τρομακτικὴ ὀρ-
μή καὶ δύναμι. Καὶ τὸ ἀποτέ-
λεσμα εἶναι τραγικόν:

Ἡ γροθιά τοῦ Ταρζάν πια-
γματικὰ διαλύεται. Τὰ δάχτυ-
λά του ξεθεμελιώνονται καὶ
βάφονται ἀπὸ τὸ κόκκινο ἀχνί
στὸ αἷμα ποὺ τρέχει ἀπὸ αὐ-
τά.

Ἐνα πονεμένο βογγητὸ

βγαίνει από τὰ ισθήθαια τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας πού εἶναι ἀνίκανος τώρα πιά νά συνεχίση τὴν τόσο ἄδικη ἐπίθεσί του.

Ὁ Ταιμπὸρ τὸν κυττάζει μὲ συμπόνιαι νὰ σφαιδιάζη ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ νὰ φέρνῃ στὸ στόμα τὴ ματωμένη γροθιά του:

— Εἶδες, Ταρζάν, τοῦ λέει. Ἡ γροθιά εἶναι ἡ καλύτερη ἀσπίδα γιὰ μιὰ ἄλλη γροθιά...

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τινάζει τὰ ἱμάτια ἀπὸ τὰ κατὰστικισμένα δάχτυλά του καὶ γυρίζοντας τραβάει μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι τὴ Ζολάν γιὰ νὰ φύγουν.

Ἡ Γιαράμπα παύει νὰ ρίχνῃ λάδι στὴ φωτιά. Θὰ ἦταν ἀσκοπο ἄλλωστε πιά, ἀφοῦ τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Ταρζάν ἔχει ἐντελῶς ἀχρηστευθῇ, ὁ θεὸς ξέρει, γιὰ πόσον καιρό.

Ὁ ἀδιόρθωτος Μπουτάτα ὁμῶς, κοροϊδεύει:

— Ἔ, Μεγαλειότατε! Ἀλλοτε νὰ ἔχῃς καὶ καιμιὰ γροθιά ρεζέρβα! Χίι, χίι, χίι! Ἀμα πιάνῃ λάστιχο τὴ μιὰ νὰ βάζῃς μπρὸς τὴν ἄλλη...

Ὁ Ταιμπὸρ πού στὸ μεταξὺ ἔχει μετανοιώσει γιὰ τὸ κακὸ καὶ προπαντὸς γιὰ τὸν ἐξευτελισμὸ πού ἔκανε στὸν Ταρζάν, ἀρπάζει ἔξω φρενῶν τὸν Τσουλούφη καὶ κάνει νὰ τὸν ἐκσφενδονίσῃ μακριά. Ὁ ὁμῶς ἀπότομα σταιματάει κι' ἀλλάζοντας γνώμη τὸν δίνει στὴ Γιαράμπα.

Η ΓΙΑΡΑΜΠΑ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

— ΠΑΡΤΟΝ, τῆς λέει διαισθητικά. Καὶ χαθῇ τε κι' οἱ δυὸ ἀμέσως ἀπὸ τὰ μάτια μου... Ἐσὺ μὲ τὰ ψέματά σου ἐξαγρίωσες τὸν Ταρζάν καὶ μοῦ φέρθηκε ἄσχημα χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ... Ἐμπρὸς λοιπὸν! Πηγαίνετε ὅπου θέλετε. Μονάχα μπροστά μου νὰ μὴ ξαναβρεθῇτε ποτὲ πιά!

Ἡ πανώρια μελαψὴ κοπέλλα ρίχνει μιὰ ματιά στὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας πού ἀπομακρύνεται καὶ γονατίζοντας ἀγκαλιάζει καὶ φιλάει τὰ πόδια τοῦ ὑπέροχου Ἑλληνόπουλου:

— Συχῶρεσέ με, Ταιμπόρ! Ὅτι ἔκανα γιὰ τὸ καλὸ τὸ δικό σου τὸ ἔκανα... Ἀφοῦ καταλαβαίνω πῶς δὲν ἀντέχῃς πιά στὶς προσβολές πού κάθε μέρα σοῦ κάνει ὁ Ταρζάν, δὲν εἶναι λοιπὸν καλύτερα νὰ ἡσυχάσῃς μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ αὐτόν; Γιάτὶ τόση ἀνοχή καὶ ὑπομονὴ ἀπέναντί του; Μὰ δὲν βλέπεις λοιπὸν πῶς σ' ἔχει περάσει γιὰ δειλό;

Ὁ Ταιμπὸρ τὴ σπρώχνει μὲ περιφρόνησι:

— Πήγαινε, σοῦ εἶπα!... Θέλησες νὰ μὲ κάνῃς δολοφόνου! Ἡ καρδιά μου δὲν σ' ἀγαπάει πιά! Τὰ μάτια μου δὲν μποροῦν νὰ σὲ βλέπουν! Καὶ ὁ νοῦς μου σκοτεινιάζει σὰν σὲ συλλογιέμαι!... Τὸ καλύτερο πού ἔχεις νὰ κάνῃς εἶναι νὰ φύγῃς... Νὰ φύγῃς ὅσο πιὸ μακριὰ μπορεῖς!

Ὁ Μπουτάτα τραβάει τὴ

δακρυσμένη κοπέλλα από το χέρι:

— Πάμε, κυρά Τέτοια... Μιά κι' ήρθαν έτσι τα πράγματα, θά σέ... πάρω εγώ! Στο ράφι, μια φορά δέν θά μείνης.

Η Γιαράμπα αναστηκώνεται από τη γονατιστή σπάσι που είχε και αγκαλιάζοντας απότομα, φιλάει τον Ταμπόρ στο μέτωπο. Ύστερα γυρίζει πρὸς τὴν αντίθετη κατεύθυνσι από αυτή που βρίσκεται ή σπηλιά τους και φεύγει βαδίζοντας αργά και υπερήφανα. Ο Μπουτάτα τὴν ακολουθεῖ για λίγο, μα γρήγορα μετανοιώνει και ξαναγυρίζει κοντὰ στο 'Ελληνόπουλο:

— Άστη νὰ πάη στο καλό! Δέν μου φαίνεται «ζεστή» για γάμο... Ύστερα υπάρχει και ή Μπουμπού. Επιτρέπεται νὰ μείνη μπουκάλα με τέτοια χαριτωμένη αλογουρά που έχει;

Ο Ταμπόρ κυττάζοντας χαμένα πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Γιαράμπα, τοῦ δίνει μια δυνατὴ κλωτσιά. Κι' ὁ κωμικοτραγικὸς Τσουλούφης κουτρουβαλώντας βρίσκεται σαράντα βήματα μακριά.

Τὸ 'Ελληνόπουλο κάνει ἀμέσως μια κίνησι σὰ νὰ θέλῃ νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τὴν πανώρια μελαψὴ κοπέλλα. Μετανοιώνει ὅμως ἀμέσως και γυρίζοντας ἀρχίζει νὰ προχωρῇ αργά, βαδίζοντας ἄκρη - ἄκρη στὴν ὄχθη τῆς μεγάλης γαλάζιας Λίμνης.

Ο Μπουτάτα αναστηκώνεται φοβισμένος, κι' ἀρχίζει νὰ τὸν ακολουθῇ κρυφὰ ἀθέ-

ατος, μουρμουρίζοντας:

— Ἐγὼ δέν χωρίζω ἀπὸ τὸν Ταμπόρ, οὔτε και με ...δι αζύγιο, που λέει ὁ λόγος. Ἄ-μέ!

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ ΜΕ ΤΗ ΓΙΟΡΕΛΙΑ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ προχωρεῖ ὄχθη - ὄχθη με σφιγμένη τὴν καρδιά και βαθειὰ συλλογισμένο. Ἐχει μετανοιώσει κρυφὰ για τὸν τρόπο που φέρθηκε στὴν ἀδελφικὴ συντροφισσά του, τὴν πανώρια μελαψὴ Γιαράμπα.

Θὰ ἤθελε νὰ τρέξῃ πίσω της, νὰ τῆς ζητήσῃ συγγνώμη και νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σπηλιά τους. Πῶς ὅμως; Κάθε ἄνθρωπος ἔχει λίγο-πολύ, τὸν ἐγωϊσμό του. Εἶναι κι' αὐτὸς μια ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες! Πόλυ δύσκολο, ἴσως και ἀδύνατο, νὰ τὸν τινάξῃ κανεὶς ἀπὸ ἐπάνω του.

Καὶ προχωρεῖ αργά ὁ Ταμπόρ και συλλογιέται κι' ἀναστενάζει και τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του βουρκώνουν...

Ἐχει περάσει ἀρκετὴ ὥρα. Κοντεύει νὰ ἔχῃ κάνει τὸ μισὸ κύκλο τῆς λίμνης... Ἐαφνικὰ ή γλυκερὰ φωνὴ τῆς γοργόνας φτάνει στ' αὐτιά του. Τραγουδάει ἓνα θλιμμένο σκοπό.

Ο Ταμπόρ προχωρεῖ λίγο ἄκόμα και φθάνει κοντά. Η ὁμορφὴ Γιορελίλ ἔχει ξαπλώσει σ' ἓνα βράχο τῆς ὄχθης καὶ τραγουδάει μελαγχολικὴ.

Δέν ταιράζεται καθόλου ἀν

τικιρύζοντας ξαφνικά μπροστά της τὸ νέο. Σὰν νὰ τὸν περίμενε.

— Ἐσὺ εἶσαι καλὸ μου, πάλληκάρι; τὸν ρωτᾷ με τὴν ἀφάνταστα γλυκεῖα φωνή της.

Τὸ Ἑλληνόπουλο κάθεται ἀτίκρυ της σ' ἓνα ἄλλο βραχάκι.

— Συνέχισε τὸ τραγούδι σου, τῆς λέει. Εἶναι κι' αὐτὸ ποναμένο σὰν τὴν καρδιά μου.

Ἡ γοργόνα ξαναρχίζει πρόθυμα νὰ τραγουδάει καὶ ξαναλέει τρεῖς ὀλόκληρες φορές, ἀπὸ τὴν ἀρχή, τὸ θλιμμένο τραγούδι της. Ὑστερὰ τὸν ρωτᾷ:

— Πῶς σὲ λένε, καλὸ μου πάλληκάρι;

— Ταμπὸρ, τῆς ἀποκρίνεται.

Ὁ Ταρζάν καρφώνει τὴ λάμα τοῦ μαχαιριοῦ του στὰ μάτια τοῦ περάστιου ἀγκαθωτοῦ βατράχου.

Ἡ Γιορελὶλ τὸν κυττάζει μὲ θαυμασμό:

— Ζῶ μονάχη μου σ' αὐτὴ τὴ φοβερὴ λίμνη, τοῦ λέει. Ἡ ζωή μου εἶναι μαύρη καὶ σκοτεινὴ σὰν τὸ βυθὸ της. Μονάχα κακοὺς ἀνθρώπους ἔχω συναντήσει μέχρι τώρα. Ἐσὺ εἶσαι ὁ πρῶτος καλὸς ποὺ ἀντίκρισα!...

Ὁ Ταμπὸρ τὴν ἀκούει χωρὶς ν' ἀποκρίνεται. Κι' ἡ πεντάμορφη γοργόνα μὲ τὸ μισὸ ψαρίσιο σῶμα, συνεχίζει:

— Θέλης νὰ γίνουμε φίλοι, Ταμπὸρ; Θέλεις νὰ γίνουμε δυὸ ἀγαπημένα ἀδελφια; Νὰ μοιραστοῦμε τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες τῆς ὁμορφῆς κι' ἀγριῆς Ζούγκλας; Ἐσὺ θὰ μὲ προστατεύεις ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους κι' ἐγὼ θὰ σὲ φροντίζω σὰν καλὴ ἀδελφή. Θὰ κρατᾷω πάντα καθαρὴ τὴ σπηλιά σου μόνεις... Καὶ κάθε πρωτὶ θὰ σικαρφαλώνω στὰ θεόρατα δέντρα γιὰ νὰ σοῦ μαζεύω γλυκόχυμους καρπούς...

Ὁ Ταμπὸρ χαιμογελάει θλιμμένα...

— Εἶσαι λοιπὸν τρελλή, ὁμορφὴ Γιορελὶλ; Πῶς εἶναι δυνατόν μιὰ γοργόνα σὰν κι' ἐσένα νὰ περπατᾷ στὴ στεριά, ἢ νὰ σικαρφαλῶνῃ στὰ θεόρατα δέντρα;

Ἡ Γιορελὶλ δὲν τ' ἀποκρίνεται. Μόνο φέρνοντας τὰ χέρια της στὴ μέση, ἐκεῖ ἀκριβῶς ποὺ ἀρχίζει τὸ ψαρίσιο κορμί της, κάνει μιὰ γρήγορη προσπάθεια καὶ ξεπετιέται ἔξω ἀπὸ αὐτό.

Ὁ Ταμπὸρ ἀνοίγει διὰπλά

τα τὰ μάτια του ἀπὸ κατά-
πληξι. Μπροστά του ἀντικρύ-
ζει τώρα ὄρθια μιὰ ὑπέροχη
σὲ ἀμορφιά καὶ κορμοστασιά
κοπέλλα μὲ πόδια κι' ὄχι μὲ
κορμὶ ψαριοῦ.

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν γορ-
γόνα; τὴ ρωτᾷ χαμένα.

— "Ὁχι, τ' ἀποκρίνεται.

Καὶ τοῦ λέει μὲ λίγα λόγια
τὴ θλιθερὴ ἱστορίᾳ της.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΝΑΣ

-Ε ΔΩ στὴ Ζούγκλα καὶ
στὴν ὄχθη αὐτῆς τῆς
λίμνης γεννήθηκα. Ὁ
πατέρας κι' ἡ μητέρα μου,
λευκοὶ κι' οἱ δύο, ἦσαν κυνη-
γοὶ ἀγρίων θηρίων. Αὐτοὶ εἶ-
χαν γεννηθῇ σὲ μιὰ μακρινὴ
μικρὴ χώρα. Ἑλλάδα τὴ λέ-
νε!

— Ἑλλάδα!, κάνει σὰν
τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ὁ Ταμπόρ.
Κι' οἱ δικοί μου γονεῖς ἀπὸ
τὴν περήφανη καὶ δαξαισμένη
Ἑλλάδα ἦτανε!... Εἴμαιστε
πατριῶτες λοιπὸν, Γιορελίλ;

Ἡ ὀμορφὴ νέεσται τὸν ἀγκαλιά-
ζει καὶ τὸν φιλάει στὸ μέτω-
πο:

— Εἴμαι πολὺ εὐτυχισμέ-
νη, Ταμπόρ, τοῦ λέει. Τώρα
ξέρω πὼς θὰ ἔχω σ' αὐτὴ τὴ
Ζούγκλᾳ ἕναν παντοτεινὸ προ-
στάτη. Ἑλληνας ἐσὺ κι' ἐγὼ
Ἑλληνίδα θὰ ζοῦμε πάντα μα-
ζὶ καὶ ποτὲ δὲν θὰ χωρίσου-
με.

— Καὶ συνεχίζει τὴν ἱστο-
ρίᾳ της:

— Ἀπὸ μικρὴ συνήθισα νὰ
ζῶ μέσα στὴ λίμνη. Ἐμαθα
νὰ κολυμπᾶω σὰν τὰ ψάρια

Τὸ τρίτο χρυσόψαρο ἀρπάζει
ἀπ' τὸ τσουλούφι τὸν Μπουτά-
τα καὶ κάνει ν' ἀνυψωθῇ.

της καὶ νὰ βουτάω μέχρι κά-
τω τὸ βυθὸ της. Τὰ περισσό-
τερα θηρία καὶ τέρατα τῆς λί-
μνης μὲ εἶχαν συνηθίσει καὶ
δὲν μοῦ ἔκαναν κακὸ. Ἀπὸ
τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἄλλων κα-
τάφερνα πάντα νὰ ξεφεύγω
μὲ τὸ ἀφάνταστα γρήγορο κο-
λύμβημά μου...

»Ὅταν ἦμουν δώδεκα χρό-
νων — πρὶν πέντε χρόνια δη-
λαδὴ — μιὰ ἀγέλη ἐλεφάντων
ποὺ εἶχαν ἐξαγριωθῇ γιὰτὶ ὁ
πατέρας μου σκότωσε τὸν ἀρ-
χηγὸ τους, ποδοπάτησαν καὶ
τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέ-
ρα μου. Ἐγὼ κατάφερα νὰ
σωθῶ βουτώντας στὰ βαθειὰ
νερά τῆς λίμνης.

»Ἔτσι ἀπόμεινα ὀρφανή,
ἀπροστάτευτη κι' ἄοπλη. Για-
τὶ καὶ τὰ ὅπλα τῶν γονιῶν
μου ποδοπατήθηκαν καὶ τσα-

κίσπηκαν κάτω από τὰ ἀμέτρητα ποδάρια τῶν μανιασμένων ἐλεφάντων. Κι' ἀπὸ τότε ἄρχισε τὸ μεγάλο δράμα τῆς ζωῆς μου. Ὅλοι, καὶ οἱ μαύροι ἰθαγενεῖς καὶ οἱ λευκοὶ κυνηγοὶ ποὺ τύχαινε νὰ περάσουν ἀπὸ τὴ γαλάζια λίμνη καὶ νὰ με δοῦν, ζητοῦσαν νὰ μ' ἀρπάξουν γιὰ νὰ με πᾶνε στὰ χορταρένια καλύβια τους ἢ στὶς σκηνές τους.

Στὴν ἀρχὴ κατὰφερνα νὰ γλυτώνω ἀπὸ τὰ χέρια τους βουτώντας καὶ κολυμπώντας στὰ νερά. Ὅσοι ἀπὸ αὐτοὺς τολμοῦσαν νὰ βουτήξουν γιὰ νὰ με κυνηγήσουν, ἐβρισκαν τραγικὸ θάνατο μέσα στὰ φοβερά σπαιγόνια τῶν κροκοδείλων καὶ τῶν ἄλλων θηρίων ποὺ βρίσκονται μέσα στὴ λίμνη.

»Τέλος κατὰφερα νὰ σκοτώσω κάποτε ἓνα μικρὸ φτερωτὸ χρυσόψαρο... Ἐγδαιρα μὲ προσοχὴ τὸ τομάρι τοῦ μ' ἔνα καφτερὸ καχύλι. Τὸ ξέρανα ἵσπὸν ἥλιο κι' ὕστερα τὸ φόρεσα, καλύπτοντας μὲ αὐτὸ τὸ κορμί μου ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω.

»Ἐτσι γίνηκα μιὰ ψευτογοργόνα ποὺ ἔτρεμαν καὶ τὰ θηρία τῆς λίμνης καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ τύχαινε νὰ με ἀντικρύσουν. Τὸ ψαρίσιο σῶμα μου μὲ εὐκόλυνε τώρα πολὺ στὸ κολύμπι καὶ στὶς βουτιές. Οὔτε οἱ κροκοδείλοι, οὔτε κανένα ἄλλο ψάρι τῆς λίμνης μπορούσε νὰ με φτάσῃ.

Ὁ Ταιμπὸρ σηκώνει κάτω ἀπὸ τὸ βράχο τὸ δῆρμα τοῦ χρυσόψαρου ποὺ φοροῦσε ἡ

ὁμορφὴ Ἑλληνίδα καὶ τῆς τὸ δίνει:

— Κράτησέ το κι' αὐτό, Γιορελίλ. Συχνὰ θὰ σοῦ χρειάζεται ὅταν θὰ βρισκόμαστε στὴν ἀνάγκη νὰ πέφτουμε σὲ λίμνες ἢ σὲ ποτάμια...

Ἡ ψευτογοργόνα τὸν κυττάζει τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ:

— Ὡστε θὰ με κρατήσης κοντά σου, Ταιμπὸρ; Θὰ γίνουμε δυὸ ἀδέλφια;

Ὁ νέος τὴν τραιάει ἀπὸ τὸ χέρι:

— Πᾶμε Γιορελίλ... Ἀφοῦ εἶσαι Ἑλληνίδα, εἶσαι καὶ ἀδελφὴ μου!

— Πᾶμε, ἀκούγεται κι' ἡ φωνὴ τοῦ Μπουτάτα ποὺ παρακολουθοῦσε κρυμμένος κάπου ἐκεῖ κοντά.

Η ΜΑΥΡΗ AMAZONA

ΕΧΕΙ περάσει μιὰ ὀλόκληρη ἐβδομάδα ἀπὸ τότε. Ὁ Ταιμπὸρ κι' ἡ Γιορελίλ, μαζί μὲ τὸν Τσουλούφη φυσικά, ζοῦνε σὰν ἀγαπημένα ἀδέλφια σὲ μιὰ ξυλένια καλύβια ποὺ ἔχουν στήσει μέσα στὸ νερό τῆς λίμνης.

Μονάχα ὁ Μπουτάτα δὲν εἶναι εὐχαιριστημένος καὶ συνεχῶς διαμαρτύρεται:

— Μὰ ζωὴ εἶναι αὕτῃ; Ν' ἀνοίγῃς τὸ παράθυρό σου καὶ νὰ βλέπῃς ἀπὸ κάτω τοὺς κροκοδείλους νὰ σὲ κυττᾶνε σὰν ξερολούκουμο καὶ νὰ ξερογλύφονται.

Μεσάνυχτα. Ὁ Ταρζάν, ἡ Ζολάν, κι' ἡ Μπουμπού κοι-

μῶνται βαθειὰ μέσα στὴ σπηλιά τους.

Ξαφνικὰ γρήγορο ποδοβολητὸ ἀλόγου τοὺς ξυπνάει.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πετιέται ὀρθίος καὶ βγαίνει ἔξω.

Καὶ νά: Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀντικρύζει μιὰ πανώρια καὶ περήφανη ἀραπίνα νὰ φτάνη καὶ νὰ σταματάη μπροστά του, πάνω σ' ἓνα κάτασπρο ἄλογο μὲ μαύρη χαίτη καὶ οὐρά. Πίσω τὴν ἀκολουθεῖ ἓνα ὀλοῖδιο ἀλλὰ μικροσκοπικὸ ἰαλογαπάκι, μ' ἓναν βλοσυρὸ κι' ἀγέρωχο λιλιπούτειο καθαλλάρη μὲ τόξο καὶ χρυ-

σὸ κονταράκι.

Ἡ ὁμορφὴ ἀραπίνα φωνάζει στὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Μὲ λένε Σαμπάχ, Ταρζάν. Ἡρθὰ νὰ σοῦ πῶ πῶς ἀνάμεσά μας μονάχα ὁ θάνατος ἔχει θέσι. Ἡ θὰ σὲ σκοτώσω, ἢ θὰ μὲ σκοτώσης!... Αὐτὸ ποὺ δὲν ἔκανε κάποιος ἄλλος, θὰ τὸ κάνω ἐγώ!

Καὶ σπηρουνίζοντας μὲ τὰ γυμνὰ μαῦρα ποδάρια τῆς, ξεκινάει καὶ χάνεται καλπάζοντας, μαζὶ μὲ τὸν μικροσκοπικὸ ἀκόλουθό τῆς, πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ καὶ ἄγρια βλάστησι.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ἀποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 3ος—'Αρ. 22—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. Άνεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σιμύρνη. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Καὶ τὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 23, πού κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

εἶναι τὸ ἴδιο ἀριστουργηματικὸ ὅπως αὐτὸ πού διαβάσατε. Οἱ ἀγαπημένοι σας ἥρωες γνωρίζουν καινούργιες συγκλονιστικὲς περιπέτειες πού θὰ σᾶς ἀφήσουν κατάπληκτους! Ὁ Ταμπόρ, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο πού δαμάζει ὅλους τοὺς κινδύνους τῆς Ζούγκλας, μὲ τὴ συντροφιά τοῦ ἐπίσης ἡρωϊκοῦ Μπουτάτα, θὰ σᾶς συναρπάσουν κυριολεκτικὰ στὴν περιπέτειά τους αὐτή.

ΜΥΝΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

ΜΗΝΕΣ ΤΑ ΠΛΟΙΑ ΜΑΣ ΕΨΑΧΝΑΝ
ΠΑΝΘ ΑΠ ΤΗ ΓΗ ΝΑ ΒΡΟΥΝ
ΣΚΕΨΗ ΜΕ ΚΑΤΑΛΗΛΟ ΜΗΚΟΣ
ΚΥΜΜΑΤΟΣ ΟΠΩΣ ΤΟ ΜΗΧΑΝΗ-
ΜΑ ΜΑΣ.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΑΜΕ ΝΑ ΣΕ ΠΗΔΕΙ-
ΑΞΟΥΜΕ ΠΑΤΙ ΤΟ ΜΥΣΤΕΡΟ ΣΟΥ
ΔΟΥΛΕΥΕ. ΜΟΝΟΝ ΟΤΑΝ ΚΟΙΜΟ-
ΣΟΥΝ ΣΟΥ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΑΜΕ ΤΙΣ
ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΠΕΤΥΧΑΜΕ.

ΣΤΟΝ ΥΠΝΟ Η ΜΥΪΚΗ ΕΝΤΑ-
ΣΙΣ ΧΑΜΗΛΩΝΕΙ Η ΠΙΕΣΗ
ΘΥΕΑΝΕΙ ΚΑΙ Η ΕΝΕΡΓΗΤΙ-
ΚΟΤΗΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ ΧΑΝΕ-
ΤΑΙ...

ΜΕΤΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΑΜΕ ΔΥΣΚΟΠΙΕΣ
ΚΡΑΤΑΕΙ
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ!
ΜΕΤΑΒΙΒΑ-
ΣΕ ΤΟΥ ΤΟ
ΜΥΝΗΜΑ..
ΟΤΑΝ ΚΟΙ-
ΜΑΤΑΙ..
Ο ΓΗΙΝΟΣ ΠΑΙΔ-
ΝΕΙ ΤΟ ΜΥΝΗΜΑ
ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΜΠΟ-
ΡΕΙ ΝΑ ΤΟ ΕΞΗ-
ΓΗΣΗ ΟΤΑΝ
ΞΥΠΝΑ..

